

မင်း

ရွှေအမြုတေဝတ္ထုတို (၆၀)ပုဒ်စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာ စကား

၂၀၀၆ ခုနှစ် ကျွန်တော့်အသက် ၆၀ ပြည့်တဲ့ မေလမှာ ရွှေအမြုတေ စာပေဆုပေးပွဲကို ကျင်းပ မယ်လို့ စီစဉ်တော့ ရွှေအမြုတေရဲ့ အမှတ်တရအနေနဲ့ ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဝတ္ထုများ ထဲက ကောင်းနိုးရာရာကို ထုတ်နုတ်ပြီး အမှတ်တရ စုစည်းမှုတစ်ခု လုပ်ရင်ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော့်ညီ မျိုးမြင့်ညီမိန်းက အကြံပေးတာကြောင့် ကျွန်တော် ရွှေအမြုတေ အမှတ် (၁)က အစ ဖော်ပြလာတဲ့ ဝတ္ထုတိုများ ထဲက စုစည်းပြီး **အမှတ်တရ ၆၀** ကို ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေတိုက်ရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုစုစည်းရာမှာ အပုဒ် ၆၀ ကို စာရေးဆရာ ၆၀ ရဲ့ လက်ရာများ နဲ့ စုစည်းခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ် ယောက်ကို တစ်ပုဒ်နှုန်းပေါ့။ ဒီနှစ် ရွှေအမြုတေ စာပေဆုပေးပွဲက ၉ ကြိမ်မြောက် ကျင်းပတော့မှာ ဖြစ်သလို အမှတ်တရ စုစည်းမှုကို ထုတ်ဝေရာမှာ လည်း ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ ထပ်တူဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုတို ၆၈ ပုဒ်နဲ့ စုစည်းထားပါတယ်။

ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်ဖတ်တဲ့ အခါမှာ တချို့စာရေးဆရာများက ကွယ်လွန်သွားကြပြီး တချို့ စာရေးဆရာများကတော့ စာမရေးကြတော့တာကို သတိပြုမိပါတယ်။ ဆရာ မြသန်းတင့်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းမှာ ဆရာက စာရေးဆရာအလုပ်ဆိုတာ ခရီးလမ်းကြိုအပျော်ဝင်လုပ်လို့ မရဘူး လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကွယ်လွန်သွားလို့ မရေးနိုင်တော့တဲ့ သူတွေကို ချန်ထားပြီး တခြားဆရာများ ကတော့ မိမိဝါသနာပါတဲ့ စာ

ပေးသားခြင်းအလုပ်ကို မဆုတ်မနစ် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သင့်တယ်
လို့ ထင်ပါတယ်။

အသက်အရွယ်ရလာတဲ့ အခါမှာ ရေးစရာ ကုန်ခမ်းသွားလို့ မရေးနိုင်
တော့ဘူးဆိုတဲ့ အဆို တစ်ရပ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်။
အမှန်ကတော့ အသက်အရွယ်ရလာတဲ့ အချိန်မှာ အတွေ့အကြုံတွေ ပိုမို
ရင့်ကျက် လာပြီး ရေးစရာတွေ ပိုများ လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆ
ပါတယ်။ စာရေးဖြစ်တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ လည်း ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ
တွေကို ချရေးမယ်ဆိုရင် ငယ်ငယ်တုန်းကထက် ရေးစရာတွေ
ပိုရှိလာမှာ မို့ ရေးဖြစ်အောင် ရေးကြစေချင်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါ
တယ်။ အဲဒါက ပတ္တမြားရေးသားခြင်းဟာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်
ရပ်လိုတော့ ဒီခေတ်မှာ လုပ်လို့ မရတော့ခြင်းပါပဲ။ ထုတ်ဝေနေတဲ့ မြန်
မာမဂ္ဂဇင်းများ စွာရှိပေမယ့် ရသစာပေကို နေရာပေးတဲ့ မြန်မာမဂ္ဂဇင်း
ကလည်း တော်တော်ရှားနေပါပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရသစာပေ ထွန်း
ကားရေးကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ပံ့ပိုးတဲ့ အနေနဲ့ စွမ်းအားရှိသမျှ
လုပ်ဆောင်နေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမများ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ
လက်တွဲပြီး ရသစာပေ ထွန်းကားရေးကို လုပ်ဆောင်ပေးကြပါလို့ အမှ
တ်တရ ၆၈ ကနေ အမှတ်တရပြောကြားလိုက်ပါရစေ။

လေးစားစွာဖြင့်
ဝင်းငြိမ်း

ဆေးလိပ်သစ်ပင်

ကိုငြိမ်း (မန္တလေး)

၁။

‘ဒီမန္တလေးဆိုတာကြီးကို ကလေးက ကြောက်နေပြီ၊ မန္တလေးလို့ အသံကြားလိုက်ရင်ပဲ တန်းပြီး မျက်နှာပျက်သွားတော့တာပါပဲ။ မန္တလေးဆိုတာ သမီးနဲ့ အမေကို ကွဲကွာအောင်လုပ်တဲ့ အရာကြီးလို့ သမီးက ထင်သွားပြီလား မသိဘူး’

ကဗျာရဲ့ အဝေးမှာ ရောက်နေသော တစ်ချိန်က ကဗျာဆရာလေးရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော့် မျက်နှာတွင် အပြုံးဖြစ်သွားတော့၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရာလေး မပျောက်ခင်မှာ ပင် သူ၏ အတိတ်ကို ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည် ။ သူကား မန္တလေးတက္ကသိုလ် မြန်မာစာ အဓိက ကျောင်းသား။ ကဗျာရေးသည် ။ အပြင်စာကိုလည်း ဖတ်သည် ။ စာအုပ်ဖတ်ပြီးတိုင်းလည်း သူကြိုက်လျှင် ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ပြန်၍ ပြောပြတတ်သေးသည် ။ ပိုက်ကျုံး မရမ်းခြံတွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး သူတို့ မိသားစုက ဆိပ်ကမ်းကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်၍ စီးပွားရေးအဆင်ပြေသော အဆင့်မျိုးမှာ ရှိခဲ့ကြသည် ။ ယခု ကျွန်တော်နှင့် ပြန်တွေ့ချိန်မှာ တော့ သူသည် ကျောင်းသားလည်း မဟုတ်တော့။ ကဗျာဆရာလည်း မဟုတ်တော့။ အခု အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦးဖြစ်နေပြီ။ ကုန်သည် ပေါက်စတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် ရွှေဘိုနယ်ထဲမှ ရွာတစ်ရွာတွင် ကုန်မျိုးစုံဆိုင် တစ်

ဆိုင်ဖွင့်ပြီး စီးပွားရေး ချောမွေ့နေသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၏။
ငွေအရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်နိုင်သူ၊ စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သူပီပီ သူ့ဆိုင် က
လေး၏ စီးပွားရေးနယ်ပယ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများ အထိပင်
ဖြန့်ကြက်ထားနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် ကြားသိရသည် ။

အခု သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်(လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပါ)
ထိုင်ဖြစ်နေခြင်းကလည်း သူ၏ လက်ကျန်စာပေသံယောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်
ဖို့ များ ပါသည် ။ သူ့မှာ တီတာစကားဆိုတတ်သော သမီးကလေးတစ်
ယောက် ရနေပြီဟူ၍ လည်း သိရ၏။ သူ မန္တလေးနေစဉ်က သူ၏ မင်္ဂ
လာပွဲကို လည်း ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့သည် ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတွင်
ပင် ကဗျာတစ်ပုဒ် ပါသေးကြောင်း ကျွန်တော် မှတ်မိနေတုန်းဖြစ်သည် ။
မင်္ဂလာဆောင်တွင် မန္တလေးကဗျာဆရာများ ရောက်လာကြ သည် ကိုလ
ည်း ကျွန်တော် မှတ်မိနေတုန်းပင် ဖြစ်သည် ။

သို့သော် ထိုအတိတ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အတိတ်ဟူ၍ မပီသ
သေးချိန်တွင် သူတို့ ဇနီး မောင်နှံအတွက် သမီးဦးကလေးကိုပင် ရရှိနေ
ပေပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း တစ်ဦး တည်းသော သမီးင
ယ်ကို အူတုန်အသည်းတုန် ကဲကဲလှုပ်ကြမည်မှာ သေချာသည် ။ သူတို့ ဇ
နီး မောင်နှံတွင် သမီးချွဲချွဲ မိဘကဲကဲ ဘဝများ ရှိနေကြဦးမည်။ သူ့စကား
ထဲမှာ ပင် သူ့ဇာတိကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရပြီ။

‘ဒီ မန္တလေး ဆိုတာကြီးကို ကလေးက ...’တဲ့ ။

‘ဒီ မန္တလေး ဆိုတာကြီးကို ကလေးက ကြောက်နေပြီ’

သူ ဒီစကားမျိုး ပြောတတ်ဖို့ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ်လောက် သင်ကြားရန် လိုနေသေးသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဘဝပေးအသိအတွက် အရင်းအနှီးကို လုံလောက်စွာ ဖြည့်မပေးနိုင်သေးခင် အချိန် ကာလမျိုးလည်း ဖြစ်သေး၏။ သို့သော် သူသည် ကဗျာဆရာ၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်၍ လည်း ကျောင်းအနီးက ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာ ချစ်သူနှင့် ထိုင်ချင်ထိုင်မည်။ နောက် မျက်မှန် တဝင်းဝင်းနှင့် သူတို့ အတွဲရေနီမြောင်းဘေးမှာ လမ်းလျှောက်ချင် လျှောက်ကြဦးမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ အပိုထားသော ကောင်မလေးများ အနက် တစ်ယောက်လောက်၏ အဆောင်သို့ ညအချိန်သွား၍ ထိုအဆောင်မှ ကောင်မလေး နေမကောင်းဖြစ်ကာ ဆေးရုံတက်နေသည် ကို မသိဘဲ ‘အချစ်ရေ၊ နေလို့မှ ကောင်းရဲ့ လား’ဟု မှောင်ထဲမှ စွတ်အော်ချင်အော်နေမည်။ ချစ်သူနှင့် ကျောင်းဝင်းအပြင် ရေနီမြောင်းဘေး လမ်းလျှောက်စဉ် လမ်းဘေး၌ တွေ့ရတတ်သည့် ထိုင်ရောင်း ထန်းရည်ဆိုင်ကလေး မှာ လည်း သူတို့ အတွဲ ထိုင်ဖြစ်ကြဦးမည်။ ထိုအခါ ကောင်မလေးက ထန်းရည်သောက်ပြီး သူက မသောက်ဘဲ အဖော်အဖြစ် ထိုင်ပေးဦးမည်။ နောက်နေ့ အပေါင်းအသင်းများ နှင့်တွေ့၍ ထိုအကြောင်း ကို စားမြုံ့ပြန်ဖြစ်လျှင် ‘အဲဒီနေ့က ကိုယ် တော်တော်များ သွားတယ်’ဟု ပင် ပြောဦးမည်။ ယင်းနောက် မျက်လုံးကို ကျဉ်းပစ်ပြီး သွားတွေအကုန်ဖော်ကာ ရယ်မည်။ ဒါပေမဲ့ သူသည် ကဗျာဆရာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့၊ တစ်နေရာ၊ တစ်ဆိုင် (ဒါလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုပါ)မှာ သူနှင့် ဆုံဖြစ်ပြန်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် မျက်မှန်ကလေး မ၊ကာ မ၊ကာဖြင့် သူကြိုက်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အကြောင်း ရွန်းရွန်း ဝေအောင် ‘အာ’၏။ သူ့ အာဝဇ္ဇန်းက ရွှေပေါ်ထိုးပြီးသား အသင့်ချရိုက်ရန်များ ချည့်။

အချို့နေရာ တွင် သံချက်ပင် ‘လျာ’ပေးလိုက်သေး၏။ ‘အာဂုံဆောင်မှ အာဂလူ’ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်သည် သူ့ကိုအကြောင်းပြု၍ ပေါ်လာလေ သလားဟု ပင် ကျွန်တော့်မှာ ထင်မှတ်ရမလို ဖြစ်သွားရသေး၏။ အလုံး ကလည်း စေ့မတတ်၊ အပတ်ကလည်း ပြည့်မတတ်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ မူရင်း ဝတ္ထုအရေးထက် သူဝတ္ထုအပြောက ပို၍ ကောင်းနေတတ်သေး သည် ကိုတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရပေလိမ့်မည်။ သူနှင့်ထိုင်ရသည် မှာ လည်း ကျွန်တော့်အတွက် များစွာ အကျိုးရှိပါသ ည် ။ ကျွန်တော့်အတွက် စာအုပ်ရွေးရန် အချိန်မပေးရတော့ပေ။ သူရွေး ချယ်သော စာအုပ်များကို လိုက်ဖတ်ရုံသာ။ ယင်းသို့ လိုက်ဖတ်ရာတွင် လည်း သူနှင့်ကျွန်တော် အကြိုက်ချင်း တူတာ ခပ်များများ ပင်ရှိခဲ့ပါသ ည် ။

ကျွန်တော် ရေးမိသမျှသော ဝတ္ထုတိုကလေးများကိုလည်း သူ ကြိုက် သည် ဟု ပြောဖူးသည် ။ ဝေဖန်သည့် အခါမျိုးလည်း ရှိသည် ။ ယင်းအပြင် သူလည်း ဝတ္ထုရေးဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း ပြောပြသည် ။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါသည် ။ သူ စာရေးဖြစ် ရေးဖြစ်နေဖို့ အတွက် ကျွန်တော် ကလည်း အားပေးမိ၏။ ကြိုလည်း ကြိုဆို၏။

သို့သော် သူက ရွေးချယ်မည့် ဝတ္ထုတိုလမ်းကြောင်းကို ပြောပြသော အခါ ကျွန်တော့်မှာ မရယ်ဘဲပင် မနေနိုင်တော့။ သူ ဝတ္ထုရေးလျှင် ကျွန် တော်နှင့် ဆရာနေဝင်းမြင့်တို့ ၏ ဝတ္ထုတိုများကို စံအဖြစ်ထားမည်ဟု ဆိုသည် ။ ဆရာ နေဝင်းမြင့်ရေးလေ့ရှိသော အကြောင်းအရာမျိုးကို ကျွ န်တော် ၏ စကားလုံး သုံးစွဲပုံမျိုးနှင့် ပေါင်းစပ် ဖန်တီးနိုင်အောင် ကြိုး စားမည်ဟု သူကဆက်၍ ရှင်းပြသည် ။ ပြီးတော့ သူက ‘ဆရာ နေဝင်းမြ င့်ဟာ ဝတ္ထုတိုလောကရဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး’ ဟု ပင် ဆိုလိုက်ပြန်သေး ၏။

သူ့အပြောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ စပ်ဖျဉ်းကြီး ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်။ သူ ဆရာ နေဝင်းမြင့် ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်ခွင့်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြောစရာမလိုပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကြိုက်ပုံ အနေ အထားတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည် ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူ ဝတ္ထုရေးလျှင် ‘စံ’အဖြစ်ထားမည့် ဝတ္ထုရေးဆရာနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဘုရင်ဆိုတော့ ကျန်တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ သိကြတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော် ကလည်း မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးနဲ့ ဆိုတော့ ‘မိဖုရား’နေရာထားလို့ လည်း လူကြားလို့ ကောင်းမည့် အကောင် မဟုတ်။ ဒီတော့ ဝတ္ထုရေးတော့မည့် ကဗျာဆရာသည် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နေရာထားမှာ လဲ။ ကျွန်တော်သိချင်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ‘ဒါဖြင့် ငါက ဘာလဲ’ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးလိုက်ရတော့၏။ ထိုအခါ သူက ဖြေပါသည်။

‘ခင်ဗျားက ဝတ္ထုတိုလောကရဲ့ သူပုန်’

ကျွန်တော်က နောက်ကို ပက်လက်လန်ကျသွား၏။ ဒီရာထူးမျိုး တိုးမှ တိုးရက်လေခြင်း ပေါ့။ သို့သော် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သူ့အမြင်ကို ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများ အပေါ် သူ့ရဲ့ ဝေဖန်ချက်အဖြစ် သာ ကျွန်တော် သဘောထားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မိဖုရားမဖြစ်တာ ဆရာ နေဝင်းမြင့် ကံကောင်းသွားသည် ဟု ဆိုရ မည်။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှ မချောင်။ မိဖုရားနေရာ ဇွတ်ထားခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော်နှင့် လက် ချောင်းချင်း ချိတ်ဆက်ထားခဲ့ဆဲလည်း ဖြစ်၊ ညီအစ်ကိုတွေလို ချစ်ကြဆဲလည်း ဖြစ်သော ဆရာ နေဝင်းမြင့်ကို ကျွန်တော့်ဘက်က နန်းဝတ်နန်းစားကြီးဝတ်ကာ ‘ဇာတ်လေကြီးကြီး’ဖြင့် ‘ကြိမ်း’ မိမိလား မပြောတတ်။

‘ဟဲ့ ... ငနောက်ဆံ၊ ငါ အောင်ပင်လယ်စား ကိုယ်တော်ကြီးကို တစ်
ခေါက်ပြန်ပြီး သံတော် ဦးတင်စမ်း၊ ဘာတဲ့ ၊ နေဝင်းမြင့်လေးပါ ဘုရား
တဲ့ ။ ဟုတ်စ၊ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်၊ ဒီမယ် ပေါစိန်တို့ တောအိမ်
တို့ ရဲ့ ဂေါ်ဝိန်ကနေ ‘မုန်းချောင်း’အရောက် ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြီး
သူဇာတိ ဖြစ်တဲ့ ‘ကုန်းဇောင်း’ကို အုန်းမောင်းမခေါက်မီ အရောက်လစ်
သွားဖို့ ၊ ပြီးတော့ ခြေဖျားအဆစ်ကျိုး ခေါင်းစိုက်သွားအောင် ကိုင်း ... င
ယ်ကျွန်ကြီးများ ငါ့ငွေအနားစစ်ပုဆိုး ခါးတောင်ကျိုက်ပေးစမ်း ...’

သေသွားမယ်၊ ငွေဓားပင် မလို။

၃/က။

‘ဒီ မန္တလေး ဆိုတာကြီးကို ကလေးက ကြောက်နေပြီ’

သူ ဒီစကားမျိုး ပြောတတ်ဖို့ အတွက် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးလောက်
တော့ မလိုတော့။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ ပြောချင်ပြောတ
တ်တော့မည်ဖြစ်သည် ။ သူ ‘တစ်ဝက် ကဗျာဆရာ’ဖြစ် သည် ။ ကဗျာဆ
ရာဘဝတွင် ကုန်သည် တစ်ဆလည်း ရောထားပြီးပြီ။ ရင်ခုန်ခဲ့သော ရေ
နီမြောင်း အစား စီးပွားရေးတွက်ခြေကိုက်မည့် မရမ်းခြံဆိပ်ကမ်းမှာ သူ
ပျော်တတ်ပါပြီ။ ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ထိုင် သော အချိန်မျိုးမှာ
ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ ရောက်နေပြီ။ ကုန်ဈေးနှုန်းများကိုလည်း အ
ချစ်ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ သူက ရွတ်ဆိုတတ်သေးသည် ။

သို့သော် သူသည် စာဖတ်ခြင်းကိုတော့ မပျက်။ ဖတ်ဆဲ။ ဖတ်စရာ
စာပေအမျိုးအစားတစ်ခု ပင် တိုးလာလိုက်သေးသည် ။ ရသမဟုတ်

သော စီးပွားရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်များ ၊ တက်ကျမ်းလိုလို ဘာလိုလိုများ ၊ တချို့စာအုပ်များ ဆိုလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူညံ့အဖြစ်ခံပြီး ဖတ်ရသော စာအုပ်မျိုးက လည်း ပါလိုက်သေး။ နဂိုကမှ ရသဓာတ်ခံ နည်းရတဲ့ အထဲ ကံဆိုးချင်တော့ စီးပွားရေးက ကောင်း နေပြန်ရောလို့ ပြောရမလား မသိ။ သို့သော်လည်း ကဗျာဆရာ ရှယ်လီကို စီးပွားရေးပညာရှင် တစ်ဦး ပြီးတစ်ဦးနှင့် သူက စရွေးဆက်ဆက်တက်နေပြီ။ ခါရံ ရောမွေ့ စရနယ် ပစ်လိုက်သေး။ ရှယ်လီ၏ ‘မိုးစွေငှက်’ကိုလည်း တာရှည်ခံအောင်ဆိုပြီး ‘စဉ်’နှင့် သရိုးကိုင်မည်လုပ်လိုလုပ်။ ယင်းကြောင့် လည်း သူ၏ ပါဝါမျက်မှန်က ပိုပိုထူလာတော့သည် ။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာကြီးကလည်း ဂဏန်းပေါင်း စက်ကို မျက်မှန်တပ်ထားသည် နှင့် ပို၍ တူတူလာတော့၏။

သို့ပေမဲ့လည်း ကဗျာကို စီးပွားရေးနှင့်ပေါင်း၍ ဘုရင်ကို သူပုန်နှင့် တစ်နန်းတော်အတွင်း အတူထားချင်သော သူ ... သူသည် ဝတ္ထုရေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ မစွန့်သေး။

မည်သို့သော အခြေအနေပင် ဖြစ်စေကာမူ စာရေးသူများ အတွက် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်သည် တံခါးမရှိ၊ ကျွန်တော် ဟင်းလန်းဆန်စွာ ကြိုဆဲဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူးပြီး ဖတ်မိတိုင်းလည်း ခံစားရသော မြန်မာဝတ္ထုရှည်တစ်အုပ်ကို ငှားပေးလိုက်တော့၏။ သူ ဘာသာပြန် ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုကြီးများကို ကြိုက်မှန်းသိသော်လည်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ကြိုက် သော မြန်မာဝတ္ထုတစ်အုပ်ကိုသာ ပေးခဲ့သည် ။

ကျွန်တော် ငှားပေးသော မြန်မာဝတ္ထုမှာ ‘ဆရာအောင်ပြည့်’၏ ပလီနွဲ့လို့ ရီတဲ့ လို့ ချစ်သမီး သို့ စာအုပ် ဖြစ်သည် ။

ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော် အသေကြိုက်ပါသည် ။ ဆရာအောင်ပြည့်၏

လက်ရာများ အကြောင်း ပြောကြလျှင် အများအားဖြင့် ပြိုမှာ လေလားမိုးရဲ့ ကိုပဲ အမွှမ်းသူ့ကိုတင်ကြတာပဲ များ ၏။ ကျွန်တော်က တော့ ပြိုမှာ လေလား မိုးကို နေရစ်တော့ မြသီလာ လောက် ရင်မခုန်။ အခု ပလီနွဲ့လို့ လောက်လည်း မလွမ်း။ အကန်းကြိုက် ကြိုက်ခဲ့၏။

ဒီ ပလီနွဲ့သည် သမီးငယ်လေးတစ်ဦးအပေါ် ဖခင်တစ်ယောက်၏ အချစ်၊ မေတ္တာနှင့် မိုက်မဲ မှုကို မျက်ရည်ဖျော်ပြီးမှ ရေးထားသောဝတ္ထုဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ တွင် သမီးကလေးများ ရှိ၍ ဤဝတ္ထု ဖတ်မိတိုင်းလည်း ကျွန်တော့်မှာ လေးလံကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ချည်း ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်က အဲဒီဝတ္ထုကို သူ့ကိုငှားပေးခဲ့၏။ သူက ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကဗျာဆရာတစ်ဝက်၊ ကုန်သည် တစ်ဝက်၊ ပြီးတော့ ဝတ္ထုရေးရန်ပြင်ဆင်နေသော လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်။ သူကလည်း သုံးလေးရက်ပင် အချိန်ယူ၍ ဖတ်ပါသည် ။ ဖတ်ပြီးသောအခါ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ဆိုင်တစ်ဆိုင် (ဒါလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်)ဆုံဖြစ်ကြ၏။ သူက စာအုပ်ကို ပြန်ပေးပါသည် ။ သူ ဘာပြောမလဲဟု ကျွန်တော် စောင့်နေမိ၏။ သူ ဘာမှ သိပ်မပြော။ ‘သိပ် မဆိုးပါဘူး’ဟု လောက် ပြောသည် ။ သူ့ အမူအရာက ကျွန်တော်ညွှန်းသလောက် မဟုတ်ပါဘူးဆိုသော အမူအရာမျိုးမှန်း ကျွန်တော်သိ၏။ ကျွန်တော် အထူးအထွေထွေ ပြောမနေတော့။ ကိုယ့်စာအုပ်ကိုယ်လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း ...

‘မင်း ဒီစာအုပ်တွေ ကြိုက်တတ်ဖို့ အချိန်နဲ့ အခြေအနေတွေ လိုသေးလို့ နေမှာ ပေါ့’

သူက မျှော်လင့်မထားသော ဤစကားမျိုးအတွက် အံ့ဩသွားပုံရသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခံပြင်းစွာဖြင့် သူက ဆို၏။

‘ကျွန်တော့်အတွက် စာတစ်ပုဒ်ကိုကြိုက်ဖို့ အချိန်နဲ့ အခြေအနေ လိုတယ်ဆိုတာ ရှိသေး သလား’

၃/ခ။

ပလီနဲ့လို့ ရီတဲ့ လို့ ချစ်သမီးသို့မှ စာပိုဒ်များ

.....။ သမီးရဲ့ ဦးလေးမောင်ဟာ စိုက်ပျိုးရေး အင်မတန် ဝါသနာပါတယ်။ တစ်ခြံလုံး သီးပင်တွေစိုက်၊ စားပင်တွေစိုက် မနားဘူး။ မြေဆွေးချ။ ရေလောင်း၊ ပေါင်းသင်နဲ့ အားတဲ့ အချိန်ဆို ခြံထဲမှာ သာ အချိန်ကုန်တာများ တယ်မဟုတ်လား။ သမီး ‘ဆုမွန်’ကလည်း အိမ်ပေါ်မှာ ထက် ခြံထဲ မှာ ပိုလို့ ပျော်တယ်။ အရွက်တွေခူးလိုက်၊ အပင်တွေနုတ်လိုက်နဲ့ ဦးလေးမောင်လုပ်သမျှ သမီးက လိုက်လုပ်တာပဲ။

‘အစ်ကို့သမီးတော့ ဘာပင်တွေစိုက်နေမှန်း မသိဘူး၊ ပန်းအိုးနှစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ တွေတာပဲ’

သမီးမေမေကလည်း ဖေဖေကိုတွေ့တာနဲ့ သတင်းပေးတယ်လေ။ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ဖေဖေ အိမ်ပေါ်က ဆီးကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ သမီးက နောက်ချေးမြေတွေကိုဖုံးပြီး ပန်းအိုးအပြည့် ဖြည့်နေ လေရဲ့ ။ သမီးရဲ့ ဦးလေးမောင်ကလည်း ဘူးစင်ကို နောက်ချေးဖြည့်နေတယ်လေ။ ညနေပိုင်းကျတော့ သမီးတို့ တူဝရီး ခြေတွေလက်တွေဆေးလို့ အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။ ထမင်းအတူ စားတဲ့ အထိ ဖေဖေ လည်း သစ်ပင်စိုက်တဲ့ အကြောင်း စကားမစပ်မိပါဘူး။

နောက်တစ်နေ့ညနေ သမီးတို့ ခြံထဲ ဆင်းပြန်ရော။ သမီးရဲ့ ဦးလေး မောင်က ပန်းကရားတစ် လုံးနဲ့ သစ်ပင်တွေ ရေလောင်းနေတာကို သမီး က တကျည်ကျည်နဲ့ အော်ပြီး ပန်းကရား တောင်းနေ တယ်လေ။ ပန်းက ရားလည်း ရရော သမီးက ပန်းအိုးနှစ်လုံးကို ရေလောင်းပြန်ရော။ ဖေ ဖေကတော့ သမီးလေး ဘာပင်တွေ စိုက်နေသလဲလို့ အိမ်ပေါ်က ဆီးကြ ညှို့ပြီး ကျေနပ်လို့ သာ နေတာပေါ့။

ညပိုင်း သမီး အိပ်ပျော်တော့မှ သမီးရဲ့ ဦးလေးမောင်ကို မေးကြည့်ရ တယ်။

‘မောင်မောင်၊ မင်းတူမ ဘာတွေ စိုက်နေတာလဲကွ’

‘မသိပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် ဘူးစေ့စိုက်နေတာတွေ့ပြီး သူလ ညည်း ဘူးပင်စိုက်တာနဲ့ တူတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း သူ ကျေနပ်ပါစေဆိုပြီး လွှတ်ထားလိုက်တယ်၊ ဘာမှ လည်း မပြောတော့ ဘူး’

‘ဟဲ့ ... သား၊ ကလေးစိုက်တာ ပေါက်တတ်တယ်။ ငါ့မြေးဘူးပင် ပေါက်ရင် သားရဲ့ စင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါကွယ်’တဲ့ ။

သမီးရဲ့ အဘွားကလည်း သမီးစိုက်တဲ့ အပင်အတွက် တင်ကြိုလို့ ဝ မ်းသာနေလေရဲ့ ။ ငါးရက် လောက်ကြာတော့ သမီးဦးလေးမောင်ရဲ့ ပျိုး ပင်တွေ အစို့ထွက်လာကြပြီ။ ဘူးပင်တွေရော၊ ဖရုံပင် တွေရော၊ တခြား ပျိုးပင်တွေရော၊ အညွန့်အညောက်လေးတွေနဲ့ ။ သမီးကတော့ ညနေတို င်း ရေ လောင်း၊ မြေဆွေးချ၊ ပေါင်းနုတ်ပြီး သမီးရဲ့ ပန်းအိုးထဲက ဘာပ င်မှ လည်း ထွက်မလာပါလား။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေး စိတ်မပျက်ပါဘူးနော် ။ တစ်ညနေမှာ တော့ ဖေဖေကလည်း သမီးရဲ့ ဦးလေးမောင်ကို မေးမိ တယ်။

‘မောင်မောင်ရဲ့၊ မင်းတူမ စိုက်ထားတာ ဘာစေ့လဲကွဲ့’

‘မသိပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်က ဘူးစေ့အောက်မေ့နေတာ၊ အခု အတိုင်းဆိုတော့ ဘူး မဟုတ်ဘူး နဲ့ တူပါရဲ့’တဲ့ ။

ဒါနဲ့ ဖေဖေလည်း သမီးစိုက်တဲ့ အပင်ကို သိပ်သိချင်လွန်းပြီး ပန်းအိုး ကို တုတ်နဲ့ ဆွကြည့်တာ ပေါ့။ ဘာစေ့တွေ စိုက်ထားလေသလဲလို့ ဖော်ကြည့်တာပေါ့။ အံ့ပါရော သမီးလေးရယ်။ ပန်းအိုးထဲမှာ ဆေးလိပ် အစီခံတွေချည်းပဲ။

‘မောင်မောင်ရဲ့၊ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းပါဦး’

ဦးလေးမောင်က မျက်မှောင်ကုတ်လို့ ကြည့်နေလေတယ်။ အံ့ဩနေ ပုံရတယ်။ ပြီးတော့မှ -

‘ဪ ... အမွန် တော်တော်နောက်ပါလား’ဆိုပြီး ရယ်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဖေဖေလည်း သမီး လာမှ မေးကြည့်ရဦးမယ်ဆိုပြီး ဆေးလိပ်အစီခံတွေ မြေပြန်မြှုပ်လို့ လက်ရာမပျက် ပြန်ထားလိုက် တယ်။ သမီး ပြန်လာ တော့ ဖေဖေက မေးကြည့်တယ်လေ။

‘သမီး အမွန် သမီးစိုက်ထားတဲ့ အပင်ကလည်း မထွက်သေးပါလား ကွဲ့၊ ဦးလေးမောင် အပင် တွေဆို နွယ်တွေတောင်တက်လို့၊ တုတ်တွေနဲ့ ထောက်၊ ခြင်းတွေနဲ့ အုပ်ထားရပြီ’

‘သမီးအပင်တွေလည်း ပေါက်မှာ ပါ၊ သမီး နေ့တိုင်း ရေလောင်းတာ ပဲ အဖေရဲ့’တဲ့ ။

‘သမီးက ဘာပင်တွေ စိုက်ထားလို့ လဲဟင်’

‘.....’

‘ဘာပင်ကွဲ့’

‘ဆေးလိပ်ပင် ဖေဖေရဲ့ ၊ ဖေဖေအတွက် သမီးက စိုက်ထားတာ၊ သမီးအပင်က ဆေးလိပ်သီး ကလေးတွေ သီးလာရင် ဖေဖေ ဆေးလိပ်ဝယ် မသောက်ရတော့ဘူးပေါ့’

.....
.....
.....

၃/၈

ကျွန်တော်သည် လည်း သမီးငယ်ကလေးများ ရှိသူဖြစ်၍ ပလီနွဲ့သော ‘ဆုမွန်ကလေး’ ကိုလည်း ကျွန်တော့်သမီးလေးကဲ့သို့ပင် ချစ်မိခဲ့၏။ ထို့အပြင် ယင်းဝတ္ထု၌ စာရေးဆရာက ဝတ္ထုမစ ခင် စာမျက်နှာအလွတ်မှာ ‘ချစ်သမီးစုဖွေးသို့’ ရည်ညွှန်းထားသဖြင့် တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ရေးထားမှန်း သိရသဖြင့် ကျွန်တော် ပို၍ ခံစားသွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဝတ္ထုအဆုံးသတ်အပိုင်းကတော့ ခံစားမှုအမြင့်ဆုံးဟု ကျွန်တော် ပြောရသည်။ ။ ထိုအဆုံးသတ်ပိုင်းကို ရေးဖို့ စာရေးသူအတွက် မျက်ရည်ဘယ်နှစက်၊ ဘယ်နှပေါက်လောက် မျက်လုံးက ပြုတ်ကျခဲ့သလဲလို့ ကျွန်တော့်ကိုမေးလာ ရင် ‘ကွန်ပျူတာကိုသာ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး တစ်ထုပ်လောက် ဝယ်တိုက်လိုက်ပါ’ဟု ပြောဖြစ် မလားမသိ။ စာတစ်လုံးကို မျက်ရည်တစ်ပေါက်နှုန်း ရေတွက်လိုက်ရုံသာ။ စာတစ်ပိုဒ်ရေးပြီးတိုင်း

လည်း နောက်ထပ်တစ်ပိုဒ်ရေးဖို့ အားယူရဦးမည်။ သတ္တိပြန်၍ မွေးရဦးမည်။ စာရေးသူမှာ မရေး ရက်ဘဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဝေဝေခံနေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်က သတိထားမိ၏။ ထိုဇာတ်သိမ်းပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖတ်ခဲ့ရစဉ်ကတော့ ဆရာ အောင်ပြည့်ကို ပြေးသတ်ချင်လှအောင် ကျွန်တော် ကြိုက်ခဲ့၏။

ဝတ္ထုထဲက သမီးဆုမွန်ရဲ့ အဖေဟာ သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ လူပျိုည (Bachelor Night) တစ်ခုမှာ မရှောင်သာဘဲ အရက်သောက်ခဲ့ရသည်။ ။ ၎င်းတွင် ဝမ်းကိုက်ရောဂါလည်း ရှိ၍ လူပျိုည အခမ်းအနားမှ ဆေးခန်းတစ်ခုကို တန်းသွားရသည်။ ဆေးခန်းက ဝမ်းကိုက်ပျောက်ဆေး ကလိုရို ဒိုင်း (Chlorodyne) ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုဆေးကို ဆရာတွေ၏ ပေးရိုးအတိုင်း တခြား ပုလင်းလွတ်တစ်ခုနှင့် ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဝမ်းကိုက်ပျောက်ဆေး ထည့်ပေးလိုက်သော ပုလင်းခွံမှာ ဆယ်ဒီကော့ချ် (Seddicough) ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးရည်ပုလင်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ။ ထို ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးရည်က အိပ်ရာဝင်တိုင်း သမီးဆုမွန် သောက်နေကျဆေး။ နောက်ဆုံး သမီးက ဆေးမှားသောက်လိုက်သည်။ ။ လူကြီးများ ပင် ‘ခြောက်စက်၊ ခုနစ်စက်’ထက် ပိုမသောက် ရသော ကလိုရိုဒိုင်းကို သောက်နေကျ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးရည်လို တစ်ဇွန်းအထိ သမီးက မှားသောက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ခဏကြာသောအခါ၌ မှားသောက်သောဆေးက တန်ခိုးပြတော့၏။ သို့သော် မူးနေသော အဖေကဖြင့် မသိ။ မသိသည့်အပြင် မူးသူအဖေ သီချင်းဆို၍ သမီးကိုပင် အကခိုင်းလိုက်သေး၏။ အဖေချစ်သော သမီးကလည်း ဝေဒနာခံစားရင်း ကလိုက်၊ ရင်ပူလာရင် ရေပြေးသောက်လိုက်၊ ပြီးတော့ ပြန်၍ ကပြလိုက်နှင့် အဖေကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးနေသည်။ ။

ဆရာဝန်များ အဆိုအရ သမီးလေး မှားသောက်ထားသောဆေးမှာ နှလုံးခုန်ခြင်းကို တဖြည်း ဖြည်း နှေးလာစေပြီးမှ နောက်ဆုံး နှလုံးခုန်ခြင်းကို လုံးဝ ရပ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြ၏။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည် ။ အမှန်ပင် ထိုညက သမီးလေး အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်ရင်း ဖြည်းဖြည်းကလေး ကွယ်လွန်သွားရှာခဲ့၏။

ထိုညက သမီးအဖေ၏ အာလေးလျှာလေး အထင်ရှားဆုံးအသံက တော့ -

‘မို့ရွှေရည်၊ ဟောဗျ ခိုင်မာလာနှင်းဆီ၊ ဟဲ့ ... ကြိုင်ကာရနံသင်းကြည်၊ ဘာတဲ့ ၊ ဘာတဲ့ မြိုင်ဟေမာတွင်း ထုံဝေစီ ...’

၄။

‘ဒီ မန္တလေး ဆိုတာကြီးကို ကလေးက ကြောက်နေပြီ’

သူ ဒီစကားမျိုး ပြောတတ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာ၍ သာ သူ ဒီစကားမျိုးပြောတတ်လာခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် နားလည်ရတော့မည်။ ယခုအချိန်တွင် တော့ သူ့ကို ရွှေဘိုနယ်က ကုန်သည် ကြီးတစ်ဦးဟု သာ ကင်ပွန်းတပ်ပေးရတော့မည်လား မပြောတတ်တော့။ သူ့နယ်အတွက် လိုအပ် သောကုန်ကို ရွှေဘိုမြို့ပေါ် တက်ဝယ်မည့် တစ်ခါတစ်ခေါက်တော့ မန္တလေးက အမေဆီ(ဒါလည်း ကုန်လာဝယ်ရင်း)ရောက်ချင်ရောက်လာမည်။ သူ့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ရနေပြီ ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်ကဖြင့် မတွေ့ဖူးသေး။ လူချင်း မတွေ့ဖူးသော်လည်း သူ

လာတိုင်းလာတိုင်း သူ့သမီးလေး ကဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ တွဲလဲခို၍ ပါ
လာနေကျဖြစ်သည်။ သူ့သမီးလေး လိမ္မာရေးခြားရှိပုံ၊ စကား တတ်ပုံ၊
နွဲ့ပုံဆိုးပုံ အပုံအပင်ကိုလည်း ပုံကားများ ထောင်ပြထားသလိုဖြစ်အောင်
လည်း သူမို့သာ ပြောတတ်ပေသည်။ သူ မန္တလေးကိုသွားတိုင်း သမီး
ကို ရွှေဘိုမှာ ချည်း ချန်ထားခံနေရတော့ သမီးက မန္တလေးဆိုတာကြီးကို
ကြောက်နေခြင်း ဖြစ်သည် ဟု သူက ဆိုသည်။

ပြီးတော့ သမီးက မန္တလေးကို မြို့တစ်မြို့၏ နာမည်ဟု လည်း နားမ
လည်သေး။ မန္တလေး ဆိုတာ ချစ်တဲ့ အဖေနဲ့ ကွဲကွာစေတဲ့ အကြောင်းအ
ရာတစ်ခု၊ သို့မဟုတ် အကြောင်းအရာတစ်ခု၊ ထို အကြောင်းအရာမှာ ချ
စ်တဲ့ အဖေကို (မန္တလေးဘက်ဆီ) တင်တင်ခေါ်သွားတဲ့ မီးရထား။ ထိုရ
ထား သည် မန္တလေး၊ သို့မဟုတ် ချစ်တဲ့ အဖေကို တင်တင်ခေါ်သွားတဲ့
မော်တော်ကား။ ထိုမော်တော်ကား သည် မန္တလေး။ ယင်းသို့ မီးရထား၊
မော်တော်ကားတို့ သည် သူ့ဘာသာ နေသောအခါ မီးရထား၊ မော်တော်
ကားသာဖြစ်ပြီး သမီးအဖေကို တင်သွားသော အခါမျိုးတွင် တော့ မီးရ
ထားလည်း မီးရထား မဟုတ်။ မော်တော်ကားလည်း မော်တော်ကားမ
ဟုတ်တော့။ ကွဲကွာစေသော အရာဟူသရွေ့ မန္တလေး။

သူ့သမီးငယ်လေး၏ ‘မန္တလေး’အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်ကို ကျွန်တော်
သည် ကောင်းမွန်စွာပင် နားလည်ခံစားတတ်သည်။ ယခုအချိန်မှာ
တော့ သူသည် ပလီနွဲ့လို့ ရီတဲ့ လို့ ချစ်သမီးသို့ ကို ကြိုက် တတ်ရန် အ
ချိန်နှင့် အခြေအနေမျိုး ရောက် လာပြီဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ သူသ
ည် ရင့်ကျက်လာ ပုံလည်း ရသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ဝန်း
ကျင်က မန္တလေးမြို့ပေါ်တွင် ဆိုင်ကယ်တိုင်းတိုင်း လုပ်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။
အခုတော့ သူကပင် ‘မန္တလေးက ဆိုင်ကယ်တွေ သိပ်မြန်နေပြီနော်။ ကျ
န်တော် မန္တလေးမှာ ဆိုင်ကယ် မစီးရဲတော့ဘူး’ဟု ပြောသော

ထိုစကားကြောင့်များ လား မသိ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ရင့်ကျက် လာပြီဟု ထင်မိသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့မှာ ပလီနွဲ့သော သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိ နေပေပြီ။ သူ့မှာ သမီး ငယ်တစ်ယောက် ရှိနေချိန်တွင် ကျွန်တော့်မှာ မြေးခြောက်ယောက်ပင် ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်တော်၏ ချစ် မြေးခြောက်ယောက်အနက် အကြီးဆုံးမှာ အခုမှ ပင် သူငယ်တန်းတက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ အပြင် မြေး အချို့က သူတို့ အဘိုး ကျွန်တော့်အတွက် ဆေးလိပ်သစ်ပင် များ စိုက်ပျိုးနေကြပြီလည်း ဖြစ်သည် ။ မြေးတို့ ၏ ဆေးလိပ်သစ်ပင်များကို ခူးဆွတ်ဖို့ ကျွန်တော်ကလည်း အဆင်သင့် ဖြစ် နေပေပြီ။

သမီးအချစ်သည် မြေးအနှစ်များ ဆီသို့ ရွေ့လျားနေဆဲ။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သမီးတစ် ယောက်နဲ့ အကောင်နားလည်အောင် ပြောဖို့ မ လွယ်သေး။ ထိုသို့ သန့်စင်စွာ ရွေ့လျားနေတတ်သော အချစ်အကြောင်း ဖွဲ့ဆိုထားသည့်ဝတ္ထုမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်လို ရှာဖွေရမလဲ။ ကျွန်တော် စ ခြ်းစား၏။

ယင်းသို့ စဉ်းစားရင်း၊ ယင်းအပြင် နာမဝိသေသနဆိုးဆိုးများ ကျွန် တော့်နာမည်ကို ရှာမတွေ့ ခင်မှာ ပဲ ကျွန်တော့်အတွက် ‘သုံးခွက်မြောက် ’လက်ဖက်ရည်ကို ကောင်တာဆီသို့ လှမ်း၍ မှာ လိုက် ရတော့၏။

ကိုငြိမ်း၊ မန္တလေး၊
အမှတ် ၁၂၃၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
ရေ့အမြဲတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

သားရေထိုင်

ခင်ခင်ထူး

၁။

၁၃၄၀ ပြေနှစ်၊ တစောင်မုံးလပြေကျော် ၅ ရက်၊ မန်းဒလေးနေ ရွှေမျိုးများ သိစေရုံ အကြောင်း ကျားလိုသည် မှာ ငတို့ အိမ်က ပေစိချီး တမြန်အပြင်သနေ့က ဆုံးသွားဒယ်၊ အဲသဟာ ငါ့မြေးဒေ ခေါ်ပီး ရွာလာ ခဲ့ကြအုံး။

ငတို့ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖျစ်ကြရဒယ်။

ဆက်ဆက်လာခဲ့ကြဘာ။

ကံသာ

ဥဒယကျေးရွာ

ဒီနေ့က ကျွန်မစာအုပ်စင်ကို စိတ်လိုလက်ရရှင်းတော့ ဖိုင်ဟောင်း တွေကြားက စာတစ် စောင် ထွက်ကျလာတယ်။ ဗလာစာရွက်ခေါက်က လေးက အတော့်ကို ဟောင်းကြေနေပါပြီ။ စာရွက်ကလေး ပေါ်က ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ဝါညစ်နေတဲ့ အစွန်းအထင်းကလေးတွေကို ကြည့်ရင်း မေမေ့ မျက်ရည်တွေများ လားလို့ တောင် ကျွန်မ ထင်ယောင်လိုက်မိတယ်။ လက်ရေးက အမေ့ရဲ့ အဖေ ကျွန်မရဲ့ အဘ ဘိုးကံသာရဲ့ လက်ရေးပါ။ သတ်ပုံမမှန်ပေမယ့် ရှေးလူကြီးတွေ ရေးလေ့ရှိတဲ့ အတိုင်း စာလုံးဝိုင်းဝိုင်း အသတ်ကွေးကလေးတွေနဲ့ ညီညာသပ်ရပ်နေတယ်။ ၁၃၄

၀ ပြည့်နှစ်ကစာဆိုတော့ အဖြစ်အပျက်က နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ ခံစားနေမိတယ်။ အဘနဲ့ ရွာကို အောက်မေ့တသခြင်းနဲ့ အတူ စာကလေးနဲ့ နှိုးနှယ်နေတဲ့ အကြောင်း တရားတွေ ကျွန်မရင်ထဲ စီးဝင်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက အလွန်ဆုံးရှိလှရင် တတိယတန်းကျောင်းသူ လောက် ရှိမှာ ပါ။ မန္တလေးမြို့စွန် တစ်နေရာက မူလတန်းကျောင်းက လေးမှာ ပညာသင်နေရတုန်းဆိုပါတော့။ ကျောင်း တက်ခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးလို့ ဘာမှ တောင် မကြာသေးဘူး၊ ကျောင်းပေါက်ဝကို မေမေ ငိုကြီးချက်မ နဲ့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဆီမှာ ခွင့်တိုင်ပြီး ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ခေါ်လာ ခဲ့တယ်။ ကျွန်မကတော့ လိုက်သာလာရတယ် ဘာမှန်းတော့ မသိသေးဘူး။ မေမေငိုတာတွေ့လို့ ကျွန်မပါ ရောငိုမိတာတော့ ကျွန်မ မှတ်မိနေတယ်။

‘ပေစိကြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့ ။ အဖေ့ဆီက စာလာတယ်။ အမေတို့ ရွာကိုပြန်ကြရမယ်’

စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျ နေတဲ့ မေမေမျက်နှာကို ကျွန်မ ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံးရပြီဆိုတဲ့ ကလေးသိနဲ့ သိမ့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ တယ်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ ရွာကို ပြန်ကြရမယ်တဲ့ လေ။ ပေစိကြီးဆုံးလို့ ကျွန်မပါ ရောပြီး ဝမ်း နည်းနေမိပေမယ့် ရွာကိုတစ်ခေါက်ပြန်ရတော့မယ်ဆို တော့လည်း ကျွန်မ ဝမ်းသာနေမိတယ်။

ဒီတုန်းကတော့ ရွာကိုပြန်ရမှာ လောက် ပျော်စရာကောင်းတာ ဘယ် ရှိမှာ တုန်း။ ကျွန်မ တကယ့်ကို ပျော်နေခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ။

‘စိန်ဝင်းဗိုလ်’ကူးတို့ မော်တော်ကိုစီးပြီး နေ့တွင်းချင်းပဲ ကျွန်မတို့ ရွာကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ မော်တော် ရွာဆိပ်ကမ်းကို ကပ်လိုက်တော့ နေကျက်ကျက်ပူနေတဲ့ သဲသောင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ခဲ့ရ ပေမယ့် ကျွန်မတို့ မောတယ်လို့ တောင် မထင်ခဲ့မိဘူး။ သဲပြင်ကျယ်ကြီးကို လွန်တော့ မြေပဲခင်း စိမ်းစိမ်းတွေက ကျွန်မတို့ ကို ဆီးကြိုလိုက်ကြသလိုပဲ။ မြေပဲခင်းကြားထဲမှာ ကွက်ပြောက်ထည့်စိုက် ထားသော ပြောင်းဖူးပင်က လေးတွေကိုမြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မက မြေပဲခင်းတွေဆီ အပြေးသွား ခဲ့တယ်။ ရိုးတံထဲက ထွက်ပြုစ ပြောင်းဖူးနုနုလေးတစ်ဖူးကို ကိုင်လိုက်တော့ မေမေက -

‘ဟဲ့ ... မလုပ်နဲ့ လေ၊ ရင့်လည်း မရင့်သေးဘဲနဲ့ ၊ ပြောင်းဖူးတစ်ဖူးရဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ တောင်သူဆိုတာ အသီးသာခူးစေချင်ကြတာ အကင်းကို နှမြောတတ်ကြတယ်အေ၊ အနုကလေးတွေ မခြွေပါနဲ့ ’တဲ့ ။

ကျွန်မကလည်း ပြောင်းဖူးနုနုကလေးကို အသိမဲ့ခြွေပစ်ဖို့ စိတ်ကူးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောင်း လက်တံကြားထဲကနေ ဆံမြိတ်နုနုကလေးတစ်စ ဖို့ထွက်နေတဲ့ ပြောင်းဖူးငုံကလေးကို ကိုင်ကြည့်လို ခြင်း သက်သက်ပါ။ ရွာမှာ ကျွန်မတို့ ပျော်တယ်ဆိုတာကလည်း အဲသလို မြေပဲခင်း၊ ပြောင်းခင်းတွေ ကြား လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်ပြေးနေရတာရယ်၊ ပြီးတော့ နွားကျောင်းရတာရယ်ပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်မတို့ ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်တိုင်း ရွာကိုပြန်ပြီး ကျောင်းရတဲ့ နွားတွေထဲက အဘရဲ့ အချစ်တော် ပေစိကြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့ ။ အဲသလို တွေးလိုက်မိတော့ ကျွန်မ ငိုချင်လာမိတယ်။

‘ပေစိကြီး မရှိတော့ဘူး’တဲ့ ။

မေမေနဲ့ ကျွန်မ ရွာထဲလည်း ဝင်လိုက်ရော မြင်သမျှကြားသမျှ ဆွေမျိုးတွေက ကျွန်မတို့ နဲ့ အတူရောပြီး လိုက်လာခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ တော့ အဘကို ဖျင်တဘက် ကြီး ခေါင်းပေါင်းပြီး ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကြီး ဖွာလျက်သား တွေ့ရတယ်။ ခါ တိုင်း ကျွန်မတို့ ရွာ ပြန်လာရင် အဘက ရွာထိပ်က ထွက်ကြိုနေတတ်မြဲ ပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ် ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ အဘကို ကျွန် မတွေ့ရတာ အကြေကွဲရဆုံးပါပဲ။

‘ဘ ... ဘရေ’

ကျွန်မတို့ မြေးတွေက အဘကို ပြေးဖက်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာ ပဲ အိမ်ဘက်ဆီက ကြီး တော်ငွေကြည်ရဲ့ ငိုသံကို စကြားရတော့တာ ပါ။

‘အံ့မယ်လေး ... ပေစိကြီးရေ ... မင်းအဖော်တွေ လာကြပါပေါ့၊ ထကြည့်ဦးဟဲ့၊ သူတို့ နဲ့ နင် တောထဲ မြက်စိုက်လေး လိုက်စားပါဦးလား ဟဲ့၊ ခုန်ပေါက်ကစားပါဦးလားဟဲ့ ပေစိကြီးရဲ့ ’

ကြီးတော်က စဉ့်လိုက်တော့ အဘအိမ်ဝင်းကလေးထဲကို ရောက်နေကြတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ အားလုံး တိုင်ပင်ထားသလို ဝေါခနဲ၊ အီခ နဲ့ ငိုကြတော့တာပါပဲ။ တချို့ကလည်း ပေစိကြီးကိုလွမ်းလို့ ငိုတာပေမ ယ့် တချို့ကလည်း ကိုယ့်ဆွေ၊ ကိုယ့်မျိုး မျက်ရည်ကျတာကြည့်ပြီး အလို လို ဝမ်းနည်း လာပြီး ငိုကြတာပါ။ ကျွန်မတို့ ရွာက လူတွေဟာ အလှူဗြောရိုက်သံကြားလည်း ငိုကြတာပါပဲ။ အလှူကို မကြိုကြိုက်ရ တော့ဘဲ သေသွားတဲ့ ဘိုးတွေဘွားတွေ အကုန်လုံးတပြီး ငိုတတ်ကြတ ယ်။ ကျွန်မသိသလောက်တော့ ဆွေမျိုးထဲက တစ်ယောက်ငိုရင် ကျန်တဲ့

လူကုန် ငိုတတ်ကြတာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဓလေ့တစ်ခုလိုတောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ငိုသံတွေ ထွက်ကျလာတော့ ကျွန်မတို့ ကိုပွေ့ဖက်ထားတဲ့ အဘရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကတောင် သိမ့်ခနဲ တစ်ချက်ခါသွားပြီး ကျွန်မတို့ ကို အသာအယာတွန်းဖယ် ရင်း ရွာထဲဘက်ထွက်သွားတော့တာပါပဲ။

‘လာကြ၊ လာကြ၊ ငါတူတွေ တူမတွေကို ပေစိကြီး ပြရဦးမဟဲ့’

ကြီးတော်က ကျွန်မတို့ တစ်တွေကို အိမ်မြောက်ဘက်တလင်းရဲ့ ဟိုဘက်က သရင်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက် ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ သရက်ပင်က ‘ဦးစွန်’မျိုးတဲ့ ။ အဘရဲ့ အဘိုး ဦးစွန် တစ် နယ်တစ်ကျေးကယူလာတဲ့ သရက်ပင်ကလေးကနေ တစ်ရွာလုံး မျိုးပြန့်ခဲ့တာမို့ ရွာက ဒီသရက်သီး ဘဲကောက်ကလေးတွေကို ဦးစွန်မျိုးလို့ ပဲ ခေါ်ကြတာပါ။ ဦးစွန်ယူလာတဲ့ မျိုးပေါ့လေ။ သီးလာတဲ့ သရက်သီးကိုလည်း ဦးစွန်သရက်သီးတဲ့ ။ အဲဒီ ဦးစွန်သရက်ပင်ကြီးဟာ ပေစိကြီးရဲ့ ချည်တိုင်ပါပဲ။ ဦးစွန်သရက်ပင်နဲ့ ပေစိကြီးဟာ ခွဲမရတဲ့ အတွဲလေ။

သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ တော့ လေးဘောင်လေးဖက် ငုတ်ရိုက်ပြီး ကျပ်တင်ထားတဲ့ ပေစိ ကြီးရဲ့ စိုဖန့်ဖန့်သားရေချပ်ဟာ နေရောင်ထဲမှာ ပြန့်ပြန့်ကြီး လဲလျောင်းလို့ ။ ပေစိကြီး နေပူစာလှုံနေ တာများ လား။ အသက်မဲ့ သားရေချပ်ကြီးက ကျွန်မတို့ ကို ကြိုနေသလိုပါပဲ။ အမေက အိခနဲ စငိုလိုက် တော့ ကျွန်မတို့ လည်း ငိုမိကြတယ်။ ကျွန်မတို့ ရှေ့က ခန္ဓာမဲ့ လဲလျောင်းနေတဲ့ ပေစိကြီးဟာ တစ်ချိန် တုန်းက ကျွန်မတို့ ရွာပြန်တိုင်း ချစ်ခင်ပျော်မောစွာ ထိန်းကျောင်းခဲ့ရတဲ့ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

မြို့ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ တော့ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ ရွာမှာ ပဲ အနေများ ပါတယ်။ ရွာမှာ တော့ မနက်လင်းတာနဲ့ တောစာတစ်ခုခုစားသောက်ပြီး ‘တော’ထဲ ထွက်ရတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ဆီက စိုက်ခင်းမြေကွက်တွေရှိတဲ့ ရွာအပြင်ဘက်ကို ‘တောထဲ’လို့ ပဲ ခေါ်ကြတယ်လေ။ ကျွန်မတို့ အလုပ် က ပေစိကြီးကို ကျောင်းရတဲ့ အလုပ်ပါ။ ဒီအချိန်မှာ တော့ တခြားနွားတွေ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေကြပေမယ့် ပေစိကြီးကတော့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ နွားအိုကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ အဘဟာ လုပ် မကျွေးနိုင်တော့တဲ့ သူနွားအိုကြီးကို အစာမဝမှာ သိပ်စိုးရှာတယ်။ ပေစိနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အဘဟာ အကဲဆတ်လွန်းတယ်တောင် ထင်ရသူပါ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ ပေစိကြီးကို ဝအောင် ကျောင်းခဲ့ကြကွဲ့နော့’

လို့ အမြဲမှာ တတ်တယ်။ ပေစိကြီးရဲ့ အသက်ကို ကျွန်မ မခန့်မှန်းတတ်ပေမယ့် ကျွန်မ လူမှန်း သိတဲ့ အချိန်မှာ ပေစိကြီးက ကျွန်မတို့ ကို ကုန်းကုန်းရုန်းရုန်းလုပ်ကျွေးနေပါပြီ။ ကျွန်မ သိသလောက် လယ်ထွန်ရာမှာ လည်း သူ၊ လှည်းဆွဲရာမှာ လည်း သူ၊ နောက်ဆုံး ဆီဆုံလှည့်ရာမှာ ထမ်းပိုးတင်ရတာ လည်း ပေစိကြီးပါပဲ။

‘ပေစိကြီးကတော့ကွာ၊ တစ်ဖက်နွားသာ စဉ်းစား၊ သူကတော့ ဒိုင်ခံထဲကပဲ’

ပေစိကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အဘကိုယ်တိုင် အမြဲဂုဏ်ယူပြောတတ်တဲ့ စကားပါ။ ပေစိကြီး ကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမလဲလို့ များ တစ်ယောက်ယောက်က မေးလိုက်မိရင် အဘက စိတ်ဆိုး လွန်းလို့ မျက်နှာကြီးကို နီမြန်းလာတော့တာပါပဲ။

‘ဘာရယ်ကွ၊ မင်း ဘယ့်နှယ် ပြောလိုက်တာတုန်း၊ ပေစိကြီးက ငါ့ခြံ ပေါက်နွားတွေထဲမှာ အသန်ဆုံးနွားကြီးကွ၊ သုံးနှစ်သားကတည်းက ငါ တို့ ကို လုပ်ကျွေးလာတာ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ ရောင်း မစားဘူး၊ ပေစိကြီး က အမဲ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ငါ့ရှေ့ ဒီစကားမျိုး လာမ ပြောနဲ့ ’

အဘဟာ အိုစနာကျနေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့နွားကြီးပေစိကို ရောင်းပစ်လိုက် ဖို့ မပြောနဲ့ မျက်နှာညှိုး တယ် ထင်ရင်တောင် ခေါင်းသပ်ကျောသပ်နဲ့ ယု ယလို့ မဆုံးပါဘူး။

‘နေကောင်းရဲ့ လား ကောင်ကြီးရ၊ ညကျ အဖေ မင်းကို ဆေးတိုက်ရ ဦးမယ်’

အဘစကားကို ပေစိကြီးကလည်း နားလည်ပုံစံမျိုးနဲ့ မျက်လုံးအဝိုင်း သား မော့ကြည့်နေ တတ်တယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်မက ပေစိကြီးရဲ့ ရှုံ့တဲ့ နေတဲ့ အသားအရေတွေကို ကိုင်ကြည့်ရင်း အဘကို မေးခဲ့ဖူးတယ်။

‘ဘ ... ပေစိကြီးက သေတော့မှာ လားဟင်’

အဘ မျက်နှာပျက်သွားတာကို ကျွန်မ မှတ်မိနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ မှား သွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဘက ကျွန်မခေါင်းကိုပုတ်ရင်း ပေစိကြီးနဲ့ ဝေးတဲ့ တခြားနေရာကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။

‘ငါ့မြေးရွှေဘုတ်ကို အဘ ပြောထားမယ်နော်။ နောက်ကို ပေစိကြီး ရှေ့မှာ ဒီလို မမေးရဘူး၊ ပေစိကြီးက လူစကားနားလည်တယ်၊ သိလား ငါ့မြေး’

‘ဟုတ်လား ဘ’

ပေစိကြီးက လူစကား နားလည်သတဲ့ လား။ ကျွန်မ သိပ်မရှင်းလှပေ

မယ့် သိနေသလိုလိုတော့ ခံစားနေမိတယ်။

‘နွားတွေမှာ လည်း လူတွေလိုပဲ သိတတ်ခံစားတတ်ကြတာပေါ့
ငါ့မြေးရဲ့ ၊ အဘတို့ ရွာမှာ အယူတစ်ခု ရှိတယ်ကွဲ့၊ မနက်စောစောစီးစီး
ဆို ထမင်းအိုး ချိုးမခြစ်ရဘူး၊ နွားမျက်ရည်ကျတတ် သတဲ့ ။ တို့ လုပ်
ကျွေးလျက်နဲ့ တို့ သခင် ထမင်းများ မဝလေသလားလို့ နွားတွေက
ခံစားကြရသတဲ့ ။ ဒါကိုကြည့်ရင် နွားတွေဟာ လူစကားကိုမပြောနဲ့ လူ
တွေလုပ်တာကိုင်တာကိုတောင်မှ သိနေကြ တယ်လို့ ပြောနိုင်တာပေါ့
မြေးရဲ့ ’

အဲဒီညက ကျွန်မတို့ ရဲ့ ညပိုင်းကွပ်ပျစ်ပိုင်းပုံပြင်ကတော့ ပေစိကြီး
အကြောင်းပဲပေါ့။ မြေးတွေ ရွာမှာ ရှိရက်ဆိုရင် အဘက ညတိုင်း ဝတ်မ
ပျက်ပုံပြင်တွေ ပြောပြတတ်တယ်လေ။ အဘရဲ့ ပုံပြင်တွေ က ကျွန်မတို့
ကြားနေကျ ဒဏ္ဍာရီတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မှတ်မိနေခဲ့
တယ်။ အဘတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ၊ ရွာထဲ ဂျပန်တွေဝင်
တုန်းက အကြောင်းတွေ၊ ပြီးတော့ အဘပြော ပြောနေတဲ့ ခေတ်ပျက်
ကာလဆိုးကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေ အစုံပါပဲ။ ပုံပြောကောင်းတဲ့
အဘကြောင့် ဒါတွေကို ကျွန်မရင်ထဲမှာ အခုအချိန်အထိ စွဲနေတုန်းပါ။

‘ပေစိကြီးမွေးတဲ့ ညက ဘတို့ အိမ်ခေါင်းရင်းက ဆပ်သွားဖူးရုံကြီး
ဆိုတာများ ပွင့်လိုက် တာလေ လဆန်း လေးရက်ညဆိုတော့ လကတော့
သိပ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မွေးတာက နွားထီးကလေး၊ ဆပ်သွားဖူးရုံကလည်း
ထူးထူးခြားခြားကြီး မွေးအီလို့ ပေါ့ကွာ။ အဲဒီညက အဘ သိပ်ပျော်ခဲ့တာ
ပဲ။ ပေစိကြီးကလည်း မွေးကတည်းက အင်တန်ကြန်စုံတဲ့ နွား၊ နွား
ကောင်းအင်္ဂါတွေ စုံနေအောင်ပါတဲ့ နွား၊ အရွယ်ရောက်လို့ ထမ်းပိုးတင်
လိုက်ပါပြီ ဆိုကတည်းက ရုန်းခဲ့တဲ့ နွား၊ အင်း ... သူ့ကို ထမ်းပိုး ကျင့်မ

ယုံနေက လယ်ထဲခေါ်သွားတော့ မယ်သန့်တို့ တောင် မုန့်ဖြူမုန့်နီတွေ တင်နေကြတုန်းရှိသေး။ ပေစိက မြေကွက်ထဲဝင်ပြီး မြူးတော့တာပဲ။ အဘက သိလိုက်ပြီ၊ နိမိတ်ကောင်းက ပြနေပြီကိုး၊ သန့်လိုက်တဲ့ နွားဆိုတာများ သူတစ်ကောင်တည်းနဲ့ ထွန်ရင်တောင် ထွန်တစ်ရေ၊ ညက်လောက်ရဲ့၊ သူ့ကို စခိုင်းပါပြီ ဆိုကတည်းက ဘတို့ မှာ မြေတွေထပ်ဝယ်ရတယ်၊ သီးနှံအထွက်ကလည်း ကောင်း လိုက်တာလေ၊ အင်မတန် လာဘ်ကောင်းတဲ့ ကောင်ကြီး၊ အင်း ... ခုတော့ သူ့ခများ အိုရှာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခုနေများ ထမ်းပိုးတင်ပေးရင် ရုန်းတောင်ရုန်းဦးမလားပဲ။ အခု ငါ့မြေးတွေကို ဘက ဘုတ်အုပ်တွေ၊ ခဲတဲ့ တွေ မြို့ကို ပို့ပေးနေတာ ပေစိကြီးရှာပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေးတာပေါ့၊ ပေစိကြီးက မင်းတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကွဲ့၊ မြေးတို့ မှတ်ထား’

အခုတော့ အဘ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်က ပေစိကြီး မရှိတော့ဘူး လေ။

၄။

ပေစိကြီးသေတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရွာကာလသားတွေက အမဲပေါ်ကြမယ့်ကိစ္စကို အဘ ကြောက်ကြတာနဲ့ ပဲ တော်တော်နဲ့ လက်မရဲကြဘူးတဲ့ ။ အဘက အမဲရဖို့ ထက် ပေစိကြီးသားရေကို လိုချင်တာနဲ့ ပဲ အမဲကိုင်ခွင့် ပြုခဲ့တာပါ။ အမဲကိုင်မယ့်ညက အဘဟာ ရွာမှာ ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။ အရှေ့ ကြည်းတောဘက် နဘူးအိုင်ရွာကလေးက သူ့နှမအိမ်ကို သွားရှောင်နေခဲ့တာလေ။ သူတူ ကိုမြဆောင် ကိုလည်း ပေစိကြီးဆီက အသားကောင်းမထွက်ချင်နေ အရေခွံလှအောင်တော့ ကိုင်ကြကွလိမ့်အသေ အ

ချာ မှာ သွားခဲ့သတဲ့ ။ နောက်တစ်နေ့ အဘ ရွာပြန်လာတော့ ပေစိကြီးရဲ့ သားရေချပ်ကြီးက ပြန့် ကားကားကြီး အဘကို ဆီးကြိုနေတော့ နွား သေတုန်းကတောင် မငိုမိအောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တဲ့ အဘဟာ ကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ကျူကျူပါအောင် ငိုတော့တာပါပဲလို့ ကြီးတော်က ကျွန်မတို့ ကို ပြောပြတယ်။

အခု ကျွန်မတို့ ကို ရွာလာဖို့ မှာ တဲ့ ကိစ္စကတော့ ပေစိကြီးကို ရည်စူးပြီး ရွာမှာ ဆွမ်းကျွေးဖို့ အတွက်ပါ။ အဲဒီနေ့က ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးတိက္ခထိုင်မယ့်အောက်မှာ ပေစိကြီးရဲ့ သားရေကို ခင်းထားခဲ့တာ ကျွန်မ မျက်စိထဲ အခုထိမြင်ယောင်နေတုန်းပါ။ ဆရာတော် တရားဟောတော့ နွား တွေဟာ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ဟောတာကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်မိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး အမဲသား လုံးဝ မစားဖြစ်ကြတော့ပါဘူး။ ပေစိကြီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ သဘောမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ မိသားစုအားလုံး တိုင်ပင်ထားသလို မစားဖြစ်ကြတော့တာပါ။

အစတုန်းကတော့ ပေစိကြီးသားရေကို ဆွမ်းခံ ကိုယ်တော်တွေအတွက် ‘နေရာထိုင်ခင်း’ သဘော ခင်းပေးသေးတယ်။ နောက်တော့ အဘကို ယ်တိုင်ပဲ နေ့ရောညပါ ပေစိကြီးရဲ့ သားရေကြီး ခင်းပြီး ထိုင်နေတတ်တော့တာပါပဲ။

‘လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတရားဆိုတာ ရှိကြတာပဲ၊ အဲဒီကျေးဇူးတရားကို တန်ဖိုးထားတတ်ရမယ် မြေးတို့ ရဲ့ ။ သူတို့ ကို သုံးရတုန်းသုံးပြီး မလိုတော့မှ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ကောင်းဘူး။ သူ့သားရေကို ခင်းထိုင်ရတဲ့ အထိ လုပ်ကျွေးခဲ့တဲ့ ပေစိကြီးလို နွားမျိုးတွေ ရှိသလို လူတွေမှာ လည်း ရှိကြတာပဲ။ ဒါကို ‘

သားရေထိုင်'ခေါ်တာပဲ၊ မှတ်ထားကြဟဲ့။ အဲဒီလိုလူတွေကို ကိုယ့်ဘက်က မရိုင်းမိစေနဲ့ ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သားရေထိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ၊ ကြားလား'

ပေစိကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဘ ပြောသွားခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေ အများကြီးထဲက 'သားရေထိုင်' ဆိုတဲ့ စကားအသားကလေးကို ကျွန်မ စွဲနေမိတယ်။ ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်း မှုကိုတော့ ကျွန်မ အရွယ်ရောက်လာမှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သဘောပေါက်ခဲ့တာပါ။

အဘပြောခဲ့သလို လောကတစ်ရိုးမှာ လည်း ပေစိကြီးလို လူမျိုးတွေ ရှိနေတာပါပဲလားလို့ ဆင်ခြင်မိပေမယ့် သားရေထိုင်အဖြစ်တောင် လောကပတ်ဝန်းကျင်အတွက် အသုံးမတည့်တဲ့ လူတွေ ကကော ... ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ခပ်များများ ရှိနေပါသလဲ။ ကျွန်မ တွေး နေမိတာတွေပါလေ။

၅။

အခုတော့ ကျွန်မတို့ ရွာမှာ ပေစိကြီးလောက် ကုသိုလ်ကံထူးတဲ့ နွားမျိုးမရှိဘူးလို့ တောင် ဆိုရမယ် ထင်ပါရဲ့ ။ အဲဒီတုန်းကတော့ လူဆိုတာ မပြောနဲ့ ။ နွားကိုတောင် တန်ဖိုးထားတတ်ခဲ့ကြ တာလေ။ အခုတော့ ကိုယ့်ငယ်မွေးနွားခြံပေါက်ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ လယ်ဆက်မလုပ်နိုင်တော့လို့ ရောင်း ပစ်လိုက်ကြရတာမျိုး။ တချို့တလေကျတော့ 'ညလူ'လက်ထဲ ပါသွားတတ်တာမျိုး။ ဒီထက်ဆိုး တာကတော့ နွားတွေအိုလို့ နာလို့ မခိုင်းဖြစ်တော့ရင် သားသတ်နွားအဖြစ် ရက်ရက်စက်စက် ရောင်း ပစ်လိုက်ကြတာမျိုးပါ။

ဟိုတစ်လောက ကျွန်မ ရွာပြန်တော့ ကြီးတော်ပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးက ကျွန်မ ရင်မှာ အတော်ကလေး ထိခိုက်သွားခဲ့တယ်။

‘အိမ်က နပြာအိုကြီးလေ၊ ငါ့မှာ ရောင်းလည်း မရောင်းရက်ပါဘူး၊ မရောင်းဘဲ နေပြန်တော့ လည်း နွားကောင်းက မဝယ်နိုင်ဆိုတော့ နွားဆွဲသမားတွေဆီက တံဆိပ်ရိုက်ပြီးသား နွားတွေထဲက ခပ်လတ်လတ်တစ်ကောင်နဲ့ အလိုက်ပေးလဲလိုက်ရတယ်။ အဲဒီနေ့ကများ ငါ့အေ ... ဂဏ့်ဂဲဈေးဘက် သွားရှောင်နေလိုက်ရတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့များ ပြီးလောက်စီးလောက်ပြီအထင်နဲ့ ပြန်လာတဲ့ ငါနဲ့ နွားအုပ်ကြီးနဲ့ ကန်တော်ဆီးခြံနား သွားဆုံပါလေရော၊ အံမယ်လေး ... နပြာကြီးဘေးမှာ တံဆိပ်ရိုက် ထားတာ မြင်လိုက်ရတော့ ငါ့အေ ရင်ထဲ မကောင်းလိုက်တာများ ’

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီဘက်ခေတ် နွားတွေထက်စာရင် ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပေစိကြီး က နွားဖြစ်ရကျိုးနပ်တယ်လို့ တောင် ပြောရမလားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ပေစိကြီးသားရေလည်း ရွာမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ နွားသားရေ မဟုတ်လား။ နှစ်ကာလတွေ ကြာလာတော့လည်း ပိုးထိုးတာနဲ့ ဆွေးတာနဲ့ ပျက်စီးသွားထင်ပါရဲ့ ။ ဒါတောင် ‘ပေစိကြီး’ဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ ကျန်ကောင်း ကျန် နေသေးရဲ့ ။

ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ရန်းကန်နေရတာပဲ မဟုတ်လား။ သားရေထိုင်ကြီးကို တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မတို့ တောင် သတိမရမိကြတော့ဘူး။ အခုတောင် အဘရဲ့ လက်ရေးကလေးနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့တဲ့ ဗလာစာရွက်ဟောင်းကလေးတစ် ရွက်တွေ့မိခဲ့လို့ သာ ကျွန်မ ပြန်လွမ်းနေမိခြင်းသက်သက်ပါလေ။ ကျွန်မတို့ နေ၁က် မှာ မျိုးဆက်တွေ ကကော။ ဒီစာရွက်မှတ်တမ်းကလေးကို ဖတ်မိကြဦးတော့ နားလည်ခံစားတတ်ကြပါ့မလား။ အထူး သဖြင့် ကျွန်

မတို့ အဘ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ‘သားရေထိုင်’ဆိုတာကိုလေ။

ခင်ခင်ထူး
အမှတ် ၁၂၅၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ဆုံကြဦးမည့် တစ်ညတာ

အဏ္ဏဝါစိုးမိုး

ဒီနေ့ညမှာ ကိုအဏ္ဏဝါနှင့် ဇနီး မဖြူတုတ်တို့ အိပ်ရာဝင်တော့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် မဖြူတုတ်က အိပ်ရာထဲကို စောစောဝင်ပြီး ခြင်ထောင်ပါချထားသည်။ ကိုအဏ္ဏဝါ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်သွားတော့လည်း ထင်သည့်အတိုင်းပင် မဖြူတုတ်က ကိုအဏ္ဏဝါဘက်ကို မလှည့်ဘဲ ကိုအဏ္ဏဝါ ကို ကျောခိုင်းအိပ်နေရုံသာမက ကိုအဏ္ဏဝါ ခြင်ထောင်ထဲဝင်လာပြီး လှဲအိပ်လျှင် တသီးတခြား ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် အလယ်မှာ ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးကို အလျားလိုက်ချထားသည်။ ကူးလူး ဆက်ဆံမှု မပြုနိုင်အောင် ဘောင်ခတ်ပြီး ထပ်စည်းရိုးကာထားသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

ကိုအဏ္ဏဝါ သူ့နေရာမှာ လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။ မဖြူတုတ်ဘက်ကို အသာငဲ့စောင်းကြည့်လိုက် ရာ တစ်ဖက်ကိုစောင်းအိပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေတာကိုပဲ တွေ့ရသည်။ အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်စိမှိတ်ထားတာ သေချာသည်။ ကိုအဏ္ဏဝါ ဘာပြောမလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေတာဖြစ် သည်။ အိမ်ထောင်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ဒီအဖြစ်မျိုး မကြာခဏဖြစ်ဖူးသော်လည်း ဒီနေ့ ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းအရာနှင့် မတူသည့်ကိစ္စတွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကိုအဏ္ဏဝါ ရေချိန်လွန်ပြီး မိုးချုပ်မှ အိမ်ကို

ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၊ ကိုအဏ္ဏဝါနှင့် အပေါင်းပါတစ်စုတို့ အိမ်အပေါ်ထပ်လသာဆောင်မှာ အရက်ဝိုင်းကြီးဖွဲ့ပြီး ညကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီထိုးသည် အထိ ဝိုင်းမသိမ်းဘဲ ဟေးလားဝါးလားလုပ်နေကြသည့်အခါ၊ မြို့ထဲက ပြန်လာသော ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ကားပေါ်မှ မသင်္ကာဖွယ်ရာ အမျိုးသမီးအသုံးအဆောင်၊ သို့မဟုတ် အနံ့အသက်တစ်ခုခုကို ရလိုက်သည့်အခါမျိုးတွေမှာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဒီနေ့ ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းကတော့ အခါတိုင်းနှင့်မတူ တစ်မူထူးသည်။ ကိုအဏ္ဏဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့ နောင်ဘဝတွင် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ချင်၊ မတွေ့ချင် ဆိုသည့်ကိစ္စတွင် မတင်မကျဖြင့် ညှိမရ သည့်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ရသည်။ ။

နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင် မဖြူတုတ်က ရွှေတိဂုံသို့ သွားချင်သည် ဆို၍ ကိုအဏ္ဏဝါက လိုက်ပို့ သည်။ ။ ဘုရားရှိခိုး ဆုတွေတောင်းကြသည်။ ကျန်းမာချင်သည်။ ။ ချမ်းသာချင်သည်။ ။ လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝ ချင်သည်။ ။ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းချင်သည် စသည် ဖြင့် ဆုတွေတောင်းကြသည်။ ။

ဒီလင် ဒီသား ဒီမယားနဲ့ ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ပစ်မခွာနိုင် အနှစ်တစ်ရာတိုင် ပေါင်းဖက်ချင် ပါသည် ဆိုတာအထိ ဆန္ဒသဘောထားချင်း မကွာဟဘဲ တစ်ထပ်တည်းကျနေသေးသည်။ ။ နောင် သံသရာမှာ ဖြစ်လေရာဘဝတွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချင်ပါသည် ဆိုသည့် ကိစ္စမှာ ပြဿနာတက်တော့ သည်။ ။

ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ညဉ့်ဆိုးတွေကို မကြိုက်သည့် မဖြူတုတ်ဘက်က စဉ်းစားနေရသလို မဖြူတုတ်၏ ခွင့်လွှတ်သည်းခံမှု အားနည်းတာကို စိတ်မရှည်သည့် ကိုအဏ္ဏဝါဘက်ကလည်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရတော့မည့်

အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က အမှားမဖြစ်ရ လေ
အောင် တစ်ယောက်၏ အကဲကို တစ်ယောက်က ကြည့်နေကြသည်။ ။

‘အစ်ကို ပြောလေ၊ နောက်ဘဝမှာ ညီမနဲ့ ပြန်မတွေ့ချင်လားလို့ ဆို
နေ’

မဖြူတုတ်က ဘုရားကိုလက်အုပ်ချီထားလျက်က
နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီး မေးနေတော့ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းအဆုံးမသတ်
ရသေးသည့် ကိုအဏ္ဏဝါမှာ လည်း လက်အုပ်ချီလျက် တန်းလန်းကြီးဖြင့်
အဖြေရခက်နေသည်။ ။

‘ညီမ အရင်ပြော၊ ညီမ ပြောပြီးရင် အစ်ကို ပြောမယ်’

အဲဒီလိုပြောတာကို ကိုအဏ္ဏဝါဘက်က မရိုးသားဘူးဆိုတာကို သိနေ
သော မဖြူတုတ် မျက်စိ မျက်နှာ အတော်ပျက်သွားသည်။ ။ ဟုတ်တာ၊ မ
ဟုတ်တာ အသာဘေးချိတ်ထား၊ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ဒီသား၊ ဒီမယားနဲ့
ပြန်လည် ဆုံတွေ့ချင်ပါသည် ဆိုတာမျိုးကို ကြားချင်နေတာ ဖြစ်သည်။ ။
နောက်ဘဝ မှာ ပြန်ဆုံလို့ အခုလို ကသိကအောက်နှင့် စိတ်အနှောင့်အ
ယှက်ဖြစ်နေရလျှင် မနိပ်ဘူးဟု တွေးမိ သည့် ကိုအဏ္ဏဝါကလည်း မဖြူ
တုတ်ကသာ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ချင်ပါသည် ဆိုလျှင် သူ့ဘက်ကလည်း
အားနာပါးနာဖြင့် လုပ် လိုက်လေ ကြာသလားလို့ ဆိုပြီး ဆုတောင်းကို
အဆုံးသတ်လိုက်မှာ သေချာ သည် ။ အခုတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
အလစ်ချောင်းပြီး အကွက်ကောင်းစောင့်နေကြသဖြင့် ဆုတောင်း အဆုံး
မသတ်နိုင်ကြဘဲ လက်အုပ်ချီလျက် တစ်လစ်တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေကြ
သည်။ ။

‘ဒီကိစ္စက ဒီလိုရှိတယ်လေ ညီမရဲ့ ။ နောက်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံကြဖို့ ဆို
တာက သတ္တဝါတွေဟာ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ကျင်လည်ကြတဲ့ အခါ ဘဝ

ချင်းတူမှ သာ ပေါင်းဖက်လို့ ရကြတာ မဟုတ်လား။ အစ်ကိုက ဗြဟ္မာဘုံ ကိုရောက်သွားပြီး ညီမက လူ့ပြည်မှာ ရောက်နေရင် ပြန်ဆုံချင်ပေမယ့် ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်တော့မှာ လဲ။ ဒါကို စဉ်းစားနေတာပါ’

ခိုင်မာပြတ်သားသည့် အဆုံးအဖြတ်ကို မပေးနိုင်၍ ဝေလည်ကြောင် ပတ်လျှောက်ပြောနေ သော ကိုအဏ္ဏဝါကို မဖြူတုတ်က မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည် ။

‘ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ ကျွန်မက နတ်ပြည်ကိုတက်သွားပြီး ရှင်က အပါယ် လေးဘုံကို ကျသွားရင် လည်း မဆုံနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါဆိုလည်း ပြီး တာပဲ’

မဖြူတုတ်က ဘုရားကို လက်အုပ်ချီထားလျက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးရွတ်ဆိုပြီး ဦးချ ကန်တော့လိုက်တော့သည် ။ စောစောက တော င်းထားတဲ့ ဆုတွေကိုပဲ ရပါလို၏ ဘုရားလို့ ပြောပြီး သူ့ဆုတောင်းကို အ ဆုံးသတ်တာ ဖြစ်မည်။ ကိုအဏ္ဏဝါ အောင့်သက်သက်ဖြင့် အခံရခက်သွားသည် ။

‘ကျွန်မက နတ်သမီးဖြစ်ရပြီး ရှင်က တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေရင်’လို့ မပြော တာဘဲ တော်လှပြီဟု ဖြေရတော့သည် ။ ဘုရားမှ အိမ်သို့ အတူပြန်လာကြသော်လည်း ကားပေါ်မှာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ကြသဖြင့် နောက်ဘဝကိစ္စကို မဖြူတုတ်မကျေမနပ်ဖြစ်နေ တာ သေချာသည် ။

တစ်နေ့လုံး ဆန်ကွဲရောဖွဲရောဖြင့် စကားမပြောကြဘဲ မလွဲသာမှ သာ သားသမီးတွေကတစ် ဆင့် စကားပြောကြသည် ။ ဒီလိုနဲ့ ညမိုးချုပ် ၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ အိပ်ရာထဲရောက်လျှင် ဒီလိုအခြေအ နေမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကြိုတွက်ထားသည့် ကိုအဏ္ဏဝါက

နောက်ကျခံပြီး ခြင်ထောင်ထဲကို ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းရမလဲဟု စဉ်းစားရင်း ပင့်သက်ကြီးရှု၊ သက်မကြီးချ ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်လုံးမျက်စိတွေ မှီတိထားကြသော်လည်း အိပ်မပျော်ဖြစ်နေကြသည်။ အိမ်ထောင်သက်အနှစ်ဆယ်နှစ်၏ အစပိုင်းကို ပြန်တွေးနေကြသည်။ မဖြူတုတ်က အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာ ရေတပ်သားရဲဘော် ကိုအဏ္ဏဝါနှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီး ညားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိထက်အသက်ဆယ်နှစ်တိတိငယ်သော ဇနီးကို ချစ်လွန်း၍ အလိုလိုက်ခဲ့ပုံတွေကို ကိုအဏ္ဏဝါပြန်လည်သတိရနေသည်။ အိမ်ထောင်သက်ကလေး နည်းနည်းရင့်လာတော့ ကိုအဏ္ဏဝါ၏ စရိုက်ပျက်ညဉ့်ဆိုးတွေကို သည်းခံရလွန်းသည့် မဖြူတုတ် စိတ်တိုလာသည်။ စူစူအောင့်အောင့်ဖြစ်၊ အိုးဆောင့်ခွက်ဆောင့် လုပ်လာသည်။ လင်သားအပေါ်မှာ သည်းခံခွင့်လွှတ်စိတ် နည်းရကောင်းလားဆိုပြီး ကိုအဏ္ဏဝါကလည်း မဖြူတုတ်ကို စိတ်ကုန်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ကချစ်ခဲ့သည့် ငယ်ချစ်ကြီးပါလားဟု တွေးမိပြန်သည်။

ကိုအဏ္ဏဝါသည် ပက်လက်အနေအထားမှ မဖြူတုတ်ဘက်ကို စောင်းအိပ်လိုက်သည်။ မဖြူတုတ်ကတော့ ကိုအဏ္ဏဝါကို ကျောပေးပြီး စောင်းအိပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဆီး အတားဖြစ်နေသည့် ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးကို ဆွဲဖယ်ပြီး အိပ်ရာဘေးမှာ အသာချထားလိုက်သည်။ မဖြူတုတ်အနားကို ကပ်သွားပြီး အသားချင်းထိလိုက်သောအခါ မဖြူတုတ်က တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား လိုက်သေးသည်။ မကြိုက်ဘူးဆိုသည့်သဘောဖြစ်သည်။ မဖြူတုတ်၏ အကြောကို သိပြီး အထာကို ညက်နေသည့် ကိုအဏ္ဏဝါက မဖြူတုတ်၏ ပခုံးကို နောက်ကျောမှ အသာဖက်ပြီး သူ့ဘက်ကိုလှည့် လာအောင် ဆွဲယူလိုက်သည်။ မဖြူတုတ်

တ်ကလည်း အိပ်ပျော်နေလို့ မသိလိုက်ဘဲ စောင်းသွားသည့်ပုံ စံမျိုးဖြင့် ပါလာသည်။ ။ ကိုအဏ္ဏဝါက မဖြူတုတ်၏ လည်ပင်းအောက်ကို လက်မောင်းထိုးသွင်းပြီး ယုယုယယလေး သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ ။ မဖြူတုတ်ကတော့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ငြိမ်ခံနေသည်။ ။ ကိုအဏ္ဏဝါက မဖြူတုတ်၏ ကိုယ်ပေါ်က လက်မောင်းကို ဆွဲယူပြီး အစ်ကိုကိုလည်း ပြန်ဖက်လေ ကွယ်ဆိုသည့်သဘောဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။ အိပ်ဟန်ဆောင်နေသည့် မဖြူတုတ်လက် မောင်းကြီးက ပြီးပြတ်သွားသော ရုပ်သေးမင်းသမီး၏ လက်ကြီးလို ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ကိုယ်ပေါ်ကို ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာသည်။ ။ ကိုအဏ္ဏဝါ မသိမသာပြီးလိုက်သည်။ ။ သိနေတယ်လေ၊ အစကတော့ ဒီလိုပေါ့။

ကိုအဏ္ဏဝါ မဖြူတုတ်၏ နဖူးနှင့်ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပြေကျပွရောင်းနေသည့် ဆံလျှင်စလေးတွေ ကို တယုတယပွတ်သပ်ဖယ်ရှားပြီး ငုံ့ထားသည့်မျက်နှာကို အသာဆွဲဖော်လိုက်သည်။ ။ ဖြူဖွေးဝိုင်း စက်ပြီး မွတ်ညက်နေသည့် မဖြူတုတ်၏ မျက်နှာကြီးပေါ်က ပါးနှစ်ဖက်ကို ရွရွလေး မွေးမွေးပေး လိုက်သောအခါ စောစောက ကြိုးပြတ်နေသော ရုပ်သေးမင်းသမီး၏ လက်ဖြင့် ကိုအဏ္ဏဝါကို တင်းတင်းလေးပြန်ဖက်ပြီး သူ့မျက်နှာဖြူဖြူဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို အလိုက်သင့်လေးဖြစ်အောင် မော့ပေးသည်။ ။ နားလည်ရခက်လိုက်တာနော်။ ဘယ့်နှယ်ဟာပါလိမ့်။

ကဲ - ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား။ ကိုအဏ္ဏဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့ နောင်ဘဝကိစ္စ ဆိုတာကို ဘေးချိတ်ထားပြီး ဒီညမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဦးမှာ ကတော့ သေချာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။

အဏ္ဏဝါစိုးမိုး
အမှတ် ၁၂၇၊ ဇွန်၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

တစ်ကြိမ် ... လပြည့်ပြန်ပါလျှင်

ဆူးငှက်

မျက်ခွံပေါ်မှာ အညိုနုရောင် အိုင်းရဲခိုးလေး ဖျော့ဖျော့ကျန်သေး၏။ မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှ သည် သေးသွယ်သွယ် မျက်တောင်မွေးကော့လေး ထိပ်ဖျားဆီထိ ကွေးကွေးလေး ရစ်ဆွဲထားသည့် အညိုနုရောင်က ပီပီသသကြီး မဟုတ်တော့။ မနေ့က လိမ်းခြယ်ထားပြီး အခုမနက် မျက်နှာသစ်ပြီး သော်လည်း ရေးရေးထင်ကျန်သည့် အသွေးမျိုး ဖြစ်သည် ။ မျက်ဝန်းလေးချကာ ငုံ့နေပြီး ကော်ဖီ ခွက်ကလေးဆီ အမြင်လွှဲနေခိုက် ရဲရဲကြည့်ရ၍ မြင်မိခြင်း ဖြစ်သည် ။

တစ်ချိန်က ဝင်းမွတ်ခဲ့သော မျက်နှာလေးမှာ ငယ်မူငယ်သွေးလေးတွေ ကျန်သေးသည် ။ မျက်နှာသစ်အပြီး ကမန်းကတန်းဖြင့် မက်စ်ဖက်တာဘူးလေးဖွင့်ကာ တို့ ဖတ်လေးနှင့် ပုတ်ခဲ့ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းနီလေးကိုတော့ အချိန်ယူ ဆိုးခဲ့ဟန်တူ၏။ ထိုအခါ နွမ်းလျသော နှုတ်ခမ်းကလေးသည် အစွမ်းကုန်ငယ်မူပြန်နေသည် ။ ငုံ့လျက်ပင် ကော်ဖီခွက်လေးကို မ,ပြီး တစ်ငုံ့သောက်သည် ။ လည်တံ လေးမှာ အရေးအကြောင်းလေးတွေ ခပ်ပါးပါး ထင်စပြုနေပြီကော။

‘အဲဒီတော့ အခု ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ’

‘လာမယ့် ဧပြီဆိုရင် နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်လေ’

ကော်ဖီခွက်လေးကို မ၊မလိုပြုရင်းမှ ကျွန်တော့်အမေးစကားကြောင့်
ခွက်လေး အသာချကာ ခေါင်းလေးမောပြီး ပြန်ဖြေသည် ။
လှိုင်းပေါင်းများစွာ ကြမ်းတမ်းသော ပင်လယ်ပြင်ခရီးသွား နှစ်ဦး ပေမ
ယ့် မျက်ဝန်းချင်း တစ်ခဏတာ ကြုံလိုက်မှုကြောင့် လှုပ်ခတ်သွားသော
လှိုင်းဝေ့ဝေ့လေးမှာ တော့ ဖျတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသေး၏။

သူက အနွေးထည်ကုတ်အင်္ကျီလေးကို ဆွဲစေ့လိုက်သည် ။ နှုတ်ခမ်း
လေးကို မသိမသာ ဖိကိုက် လိုက်သေးသည် ။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့လေး ချ
လိုက်တာလည်း ရင်ထဲက သိနေသည် ။

‘ဒီလိုပါပဲလေ၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း ပြီးသွားကြတာပါပဲ’

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလိုက်မိသည် ။ ထို့နောက်
ချုပ်တည်းထားသော နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးတွေ တိုးဝှေ့ထွက်သွားချေပြီ
။ ထိုစကားခုနှစ်လုံး၏ ထိုးဆွမှုကြောင့် သူ့ဆီက ပြန်လှန်စကားတွေ ခပ်
တိုးတိုး အဆက်မပြတ်ထွက်လာပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွေးတွေက အ
တိုင်း အဆမရှိ ပျံ့လွင့်သွားသည် ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလအ
ထိဟု အတိအကျ ဆိုရပေတော့ မပေါ့။

‘... ကမ္ဘာဦးသူတို့ ဆန္ဒအလို၊

ယုဂန္ဓိရံ တောင်ထွတ်အဖျားက သီတဂူ ချမ်းမြစေသား၊

နက္ခတ်များ ခြံရံလို့ ပေါ်လာမြင်၊ တာရိန္ဒကြယ်မှူးဘုရင်

စာဆို စာဆိုတော်အရှင်၊ စာဆို မပျင်းနိုင်တဲ့ လမင်းပဝင်းနဲ့ တူသတဲ့ ရှင်၊

တိမ်ဖုံးလို့ ညိုပြန်ပါလျှင်

အလိုမကျနိုင်ရှာတဲ့ နှုတ်ခမ်းစူမလေး အလှသွေး တဆင်၊

အချင်းယူဇနာ လေးဆယ့်နဲ့ ကိုး မိုးမြင့်အဇ္ဈာပြင်၊

အသူရိန် မငွေ့လို့ ကြည်လင်၊ တပေါင်းလပြည့်ထွန်းသစ်လွင်

မေရူဗဟို လက်ယာလှည့်သွား ရထားယုန်ငွေစင်၊ သုံးဝီထိနဲ့ နှစ်သွယ်ယှဉ်၊

ကြေးမုံမျှ လျှမ်းပလွင်၊ တိမ်မင်းသာစွ ကမ္ဘာအလှဆင်’

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေကြောင့် စိမ့်ခနဲ အေးသွား၏။ ဗူးဘုရားရင်ပြင် ပေါ်မှာ ညဉ့်နက်လာလို့ လူသူမရှိတော့။ ဟိုအဝေး တန့်ကြည့်တောင် စွယ်တော်ရှင်ဆီမှ မီးလက် လက် မိုးသို့ စွင့်သည် ။ အောက်ခြေမှာ တော့ စိန့်ပွင့်တွေ ပြန့်ကျဲ။ မြစ်ထဲသို့ပင် ဖိတ်စဉ်ကျနေသည့်ပုံ မျိုး ဖြစ်သည် ။ ထိုစိန့်ပွင့်များကို ကြည့်ရင်း ‘အဲဒါ ကျွန်းချောင်းလေ’ဟု မပြောမိသူ မရှိ။

ဗူးဘုရား၏ ဧရာဝတီထက် ကမ်းနဖူးပေါ် စိန့်ထောင်များကို မျက်နှာပြုထားသော ခုံတန်း ရှည်တွေပေါ်မှာ ဘုရားမီးတွေ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် ပွင့်လာကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကြပါသည် ။ နယုန်လပြည့်နေ့မို့ တိမ်စလေးတွေ အနည်းအကျဉ်းနှင့် လမင်းက ထိန်ထိန်သာနေ၏ ။ မြစ်ပြင်မှာ နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်း ထနေ၏။ နံရိုးများ ပေါ်တွင် ကိုင်းတောများ ရှိပါလိမ့်မည်။ ကိုင်းတောထဲမှာ တဲလေးတွေ ရှိပါလိမ့်မည်။ တဲကလေးများ ဆီမှ မှီတိတုတ်မှီတိတုတ် မီးရောင်လေးတွေ မျက်

နာ မဖော်ဝံ့ရှိနေကြပုံ ပေါ်သည် ။ မြစ်ရေကျဉ်းကျဉ်းထဲ ပိုက်ချနေသည့် တံငါလှေကလေးဆီကလည်း မီးမှိန်မှိန်တချို့ မျက်စပစ်ပြသေးသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ဗူးဘုရားရင်ပြင် ခုံတန်းလေးပေါ်ထိုင်ရင်း ဧရာဝတီ၊ ကိုင်းတော၊ တန့် ကြည်တောင်တန်းတို့ ၏ မြင်ကွင်းကျယ်ပန်းချီ ကားကြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသွေးအရောင်တွေ ရင့်တက်မည်းမှောင် လာကာ လဝန်းကြီးထွက် မာကျူရီမီးလုံးလေးတွေ လက်လာသည့် ပစ္စလက် ပြကွက်အား ငေးမောရင်း ဓာတ်ခဲသုံးကက်ဆက်လေးမှ တိပ်ခွေ တစ်ခွေကို နားထောင်နေမိကြခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တိပ်ခွေလေးကို နားပြီး ကိုယ်တိုင် သီချင်းဆိုချင် ဆိုကြသည် ။

သီချင်းဆိုကြရင်း သီချင်းအကြောင်း၊ စာသားအကြောင်း၊ သံစဉ်အကြောင်းတွေလည်း ပြော ချင်ပြောကြသည် ။ ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာ တော့ ဟောဒီနေရာက ခုံတန်းလေးတွေပေါ်မှာ ဘုရားဖူးတွေ မပြတ်ကြ။ တချို့က စိန်ထောင်တွေပေါ်အထိ တက်ထိုင်ပြီး မြစ်ရှုခင်းကို ငေးကြသည် ။

ဘုရားဖူးတွေဟု ပြောမယ့်သာ ပြောတာ။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်မှာ ပဲ လူ ၄၃ ယောက်ပါ သည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကားကလည်း ဒီနေ့ည ဟောဒီဗူးဘုရားမှာ ပဲ ညအိပ် ရပ်နားကြမည် မဟုတ်ပါလား။ ဘုရား၏ အရှေ့ဘက်မှာ အရင်က ခြေတံရှည် သစ်သားဇရပ်ကြီးရှိပါ သည် ။ ဗူးဘုရားက ကိုယ်တော်လေးကိုလည်း ထိုဇရပ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ညအိပ်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းပြီး ဖြစ်ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် ရင်ပြင်ပေါ်မှာ က အခြားဘုရားဖူးဧည့်ထက် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က ပိုများ နေခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ အရင်က သိကျွမ်းဖူးခြင်း

မရှိကြပေမယ့် တစ်နေ့တာ တစ်ခရီးတည်းသွားပြီးကြသည့် နောက် အားလုံးမှာ ရင်းချာသွားကြပါသည်။ ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ လည်း သီချင်းဆိုဖို့ ဝန်မလေး။ စိတ်ထဲရှိတာတွေ ပြောကြဖို့ ဝန်မလေး။ ဟောဒီခုံတန်းရှည်လေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်မိကြတော့ ပထမတော့ ရှုခင်းခံစားရင်း စကားပြော၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းတွေဆီပဲ ရောက်သွားတော့သည်။ ။

သီချင်းတွေအကြောင်း ရောက်ပြန်တော့ ‘လပြည့်ည’ကြောင့် လရောင်အကြောင်းတွေ၊ ‘လဘွဲ့’တွေ ပြောဖြစ်ပြန်သည်။ ။ ထိုအခါ မြို့မငြိမ်း၏ ‘နှစ်ယောက်တည်း’က လရောင်အကြောင်း ပြောမိတာပေါ့။ ‘ချစ်အကျိုးတော်ဆောင်’က လရောင်အကြောင်း ပြောမိတာပေါ့။ ‘စာဆိုခံလလုံး’ အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ နှင့်အတူ ပါလာသည့် မုံရွေးကိုတိုးကြီးက ‘စာဆိုခံလလုံး’ ကို မကြားဖူးဟု ဆိုသည်။ ။ အခြားသီချင်းတွေ ဆိုလျှင်ဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ဆိုပြလိုက်ရုံပဲဖြစ်သည်။ ။ ‘စာဆိုခံလလုံး’ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုမပြဝံ့။ အရိုးသားဆုံး ပြောရလျှင် ဆိုမပြနိုင်ပါ။ စာသား တွေက အပြည့်အစုံမရ။ အကယ်၍ စာသားအပြည့်အစုံရလျှင်လည်း ဌာန်ကရိုဏ်းကျအောင် ဘယ်လို မှ မဆိုနိုင်တာ သေချာပါသည်။ ။ ထိုအခါ အဆင်သင့်ပါလာသော တိပ်ခွေလေး၏ ဘီဆိုက်မှ ‘စာဆိုခံလလုံး’ကို ဖွင့်ပြနေရသည်။ ။

နယုန်လဖြစ်ပေမယ့် ညဉ့်နက်လာတော့ မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ မို့ အေးမြလာသည်။ ။ စောစောက ထိုင်နေကြတုန်းက မသိသာ။ အခုတော့ လဟာပြင်မှာ ခပ်စိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အတော် များများက ဇရပ်လေးဆီ ပြန်သွားကြပြီ။ ပုတီးစိပ်သူစိပ်၊ အိပ်ရာထဲ လှဲသူလှဲ၊ စကားဝိုင်းဖွဲ့သူ ဖွဲ့ နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ လေးငါးဦး အဖွဲ့ပဲ ကျန်တော့သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ တော့ သီချင်းနှင့် တွေ့ လျှင် ရာသီဥတုနှင့်

အချိန်ဆိုတာ မရှိကြပါလေ။ ထိုအခါ ပြောဆိုငြင်းခုံမှုတွေက အားကောင်းလာ တော့၏။

‘အဲဒီသီချင်းကို ရွှေမန်းရုပ်ရှင်ခြံထဲမှာ ဝင်းဦးက မြို့မနဲ့ အသံသွင်းဖူးတယ်။ စန္ဒရား ဦးအုန်းမောင်က စန္ဒရားတီးပေးတာ။ အဲဒီတုန်းကပေါ့ ။ ဝင်းဦးရယ်၊ စန္ဒရားဦးအုန်းမောင်ရယ်၊ စန္ဒရားကိုသိန်းမောင်ရယ်က ...’

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုအကြောင်းများကို ပြောရလျှင် ဘယ်နှကြိမ် ပြောရ ပြောရ မရိုးနိုင်။ ပြောဖန်များ တော့ ဇာတ်ကွက်နှင့် ဇာတ်ဝင်ဒိုင် ယာလော့တွေက အလွတ်ရနေတော့ လိုကေးရှင်း တွေ၊ ဇာတ်ရုံတွေ၊ ဇာတ်ပို့တွေ၊ ဇာတ်ပို့ဂီတတွေအထိ ပါအောင် စိကာပတ်ကုံးပြောမိသည် ချည်းဖြစ်သည် ။ အစ်ကိုများ ဆီက ကြားဖူးထားတာပေမယ့် ကိုယ့်မျက်စိ ရှေ့ကြုံရသလို ပြောပြလိုက်သည် ။

ပြောနေတုန်းကတော့ ကိုယ့်အရှိန်နှင့်ကိုယ်ပါ။ ဘေးဘီမကြည့်မိ။ အားလုံးလည်း ပြန်ကုန် လောက်ပြီထင်သည် ။ သို့သော် ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးက ဒီသီချင်းကို ရန်ကုန်ရောက်မှ စန္ဒရားနှင့် အသံသွင်းပြီး ပို့လိုက်ဦးမယ်ဟူသော အသံကြားလိုက်သည် နှင့် ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိမ်ပြေနပြေ ဖတ်နေရာမှာ ဖျတ်ခနဲထပြီး စန္ဒရားခုံထိုင်ကာ မိုးပေါက်များလို လက်သံဖြင့် ‘စာဆိုခံလလုံး’ကို တီးခတ်သွားသော ဦးအုန်းမောင်အကြောင်းကို ပြောတော့ ဟန်တွေပန်တွေ အမူအရာတွေ ပါကုန် သည် ။ ဒီတွင် သတိရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိသောအခါ သူ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ရုတ်ခြည်း အသံတိမ်ဝင်သွားကာ ရှေ့စကားကို မဆက်နိုင်ဘဲ စကားတွေ ဆွံ့အကုန်တော့သည် ။

ထိုအခါကျမှ အပေါင်းအသင်းများကလည်း ရိပ်မိပြီး -

‘အဲဒီတော့ စာဆိုခံလလုံးထဲက နှုတ်ခမ်းစုမလေး အလှသွေးတဆင်
ပုံက သနပ်ခါးပျစ်ထူ မလေး ဖြစ်နေကောလားကွ’ဟူ၍ အစဖော် ပြော
လိုက်တော့ ကျွန်တော် စကားတွေ ရှေ့ဆက်မရ တော့။ သူကလေးက
တော့ အဖော်နှင့်ထိုင်ကာ ကျွန်တော့်စကားတွေကို ငေးနားထောင်နေ
တော့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောစကားကို နားလည်လိုက်ပုံ မပေါ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပုဂံခရီးစဉ်တွင် ပါလာသူများမှာ တစ်
ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းရင်းနှီး နှီး မဟုတ်ကြပေမယ့် အားလုံးကို မျက်မှန်းတ
န်းမိနေကြသည် ။ ဟို ... သားအမိသုံးယောက်က တာရဲတန်း
ထွန်းစတိုးကပဲ။ ဟို ... ကလေးမလေးအုပ်စုက ဈေးချိုအယ်လ်ရုံထဲကပဲ
။ ဟို ... လင်မယားနှစ်စုံတွဲက နယ်မြေ(၂)သမဦးစီးရုံးကပဲ။ ဟို ...
အဘွားကြီးနှင့် မြေးကောင်ကလေးက မြင်းစာရေးကြီးဝင်းထဲကပဲ။ ဤ
သို့ဤသို့ ဘယ်သူနှင့်ပတ်သက်တာ၊ ဘယ်ဝါနှင့်ပတ်သက်တာဟု
သိနေကြသည် ။ သို့သော် ဆရာတော်၏ ကျောင်းအမကြီးနှင့် ပါလာသူ
တွေထဲက သူတူမအပျိုကြီးကို သိသည် ။ အပျိုကြီးနှင့် အဖော်ပါလာသ
ည့် သင်္ဘောတန်းအရပ်ထဲက အမျိုးသမီးကို သိသည် ။ အဘွား ကြီးနှင့်
ကားပေါ်မှာ အတူထိုင်တာက ဆရာတော့်ဥပါသကာ သကြားစက်ပိုင်ရဲ့
အမေလည်း သိသည် ။ ဒါဖြင့် အဲဒီမျက်မှန်နဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ အတူထိုင်
တဲ့ ‘သူ’ကလေးကကော။ သူ့ကို မသိ။ သေချာတာက ထိုအုပ်စုထဲက ဘ
ယ်သူနှင့်မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိလှ။ မျက်မှန်လေးနှင့်တော့ ထိုင်အတူ၊ သွား
အတူ၊ စားအတူ။

မျက်မှန်လေးက မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဓာတုဗေဒ ဒုတိယနှစ်က။ ကျွန်တော့်ထက် သုံးနှစ် ဂျူနီယာကျတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ဓာတုဗေဒဖြင့် မနှစ်ကမှ ကျောင်းပြီးသူ။ ဒါဖြင့် မျက်မှန်လေးနှင့် တွဲသူလေးသည် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်မှာ ပေါ့။

မန္တလေးက ကားစထွက်တော့ ပြောချင်ရာပြော၊ ငေးချင်ရာငေးနှင့် ဘာမှ သတိမပြုမိ။ မိတ္ထီလာကျော်တော့ ကျွန်တော် သတိပြုမိချေပြီ။ ကျွန်တော့်ခုံက ကား၏ ဘယ်ဘက်မှာ ။ သူ့ခုံက ကား၏ ညာဘက်မှာ ။ ကျွန်တော့်ရှေ့တစ်ခုဖြစ်သည့်အပြင် သူရော၊ ကျွန်တော်ရော နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံ ၏ အတွင်းဘက်ချည်းမှာ မို့ ရှေ့နောက် ဓားလွယ်ခုတ်ဖြစ်နေသည် ။ သူက ကျွန်တော့်ရှေ့က။ မိတ္ထီလာ ကျော်တော့ သူ ငိုက်နေသည် ။ သူ ငိုက်နေပါမှ သူ့ကို သတိထားမိခြင်း ဖြစ်၏။ မျက်တောင်ကော့ကြီး တွေ ရှည်လျားကျနေတာ။ နှာတံစင်းနေတာ။ အသားအရေ ဝင်းညက်နေတာ တွေပေါ့။ ခရီးထွက်တာ မို့ ဝင်းညက်ပါးပြင်ပေါ် သနပ်ခါး ထူထူလိမ်းထားသည် ။ သူ ငိုက်နေတာ သိပ်လှတော့ ကျွန်တော် လည်း အားမနာတမ်း ငေးကြည့်နေမိသည် ။ ဒီအချိန် ကျွန်တော့်အကြည့် စူးရှမှုကြောင့် လား။ သူကလေးက လန့်ပြီး ဖျတ်ခနဲနိုးကာ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေတာ မြင်သောအခါ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားအောင် ရှက်သွားပုံရသည် ။ ကျွန်တော်က အားနာလို့ မျက် နှာလွှဲ၊ သူက ပြန်ငိုက်၊ ကျွန်တော် ပြန်အကြည့်၊ သူ ဖျတ်ခနဲနိုး၊ ကျွန်တော် မိသွား၊ သူ ရှက်၊ မငိုက် အောင် သူ ဇွတ်မျက်စိဖွင့်ထား။

ကားအင်ဂျင်စက်သံ တဒီးဒီးဖြင့် မွန်းတည့်လုနေတွင် မိတ္ထီလာ-ကျောက်ပန်းတောင်း ကန္တာရ ကြီးကို ဖြတ်နေရတော့ မျက်စိဖွင့်ထားနိုင်သူ ခပ်ရှားရှား။ ဒီအထဲ မနေ့ညက သူကလေး အတော် အိပ်ရေးပျက်ထားတာလည်း ပါမှာ ပေါ့။ ဟန်မဆောင်နိုင် ပြန်ငိုက်ပြန်သည် ။ ကျွန်

တော် ဒီတစ်ခါ တော့ အကြည့်မလွှဲတော့။ သေချာကြည့်နေမိသည် ။ ကြည့်မိသည် က လှလို့ ကြည့်တာ။ ညွတ်နူးမှုနဲ့ ကြည့်တာ။ သက်မ မချနိုင်အောင် အံ့ဩမှုနဲ့ ကြည့်တာ။ ပြောကြစို့ဆိုရင် ဒီအကြည့်များ ၏ အဆုံးအဖြတ်က မြတ်နိုးမှုပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ ဒါကို မကြာ မကြာ မျက်စိဖွင့်ပြီး မငိုက်မိအောင် ကြိုးစားနေရှာ သော သူကလေး ရိပ်မိသွားပုံရသည် ။

ထိုအခါ ရှေ့ခုံနောက်မှီပေါ် လက်နှစ်ဖက်တင်၊ မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၊ ခါး ကလေးကို ကြော့ကြော့လေး ဆန့်ပြီး စိတ်ချလက်ချ၊ လှလှပပလေး အိပ်ပါလေတော့သည် ။ လက်ပံ ပြားမှာ မနက်စာစားဖို့ ကားဆိုက်မှ နီးသည် ဆိုပါတော့။

မိတ္ထီလာနှင့် လက်ပံပြားကြား ထိုတဒင်္ဂကိစ္စလေးကိုပင် ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်သော ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းတွေက သိနေကြပါပြီ။ လက်ပံပြား ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ ပင် အစ်အောက် နေကြပြီ ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖိုးပြောချင်။ ဤသို့ဖြင့် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော ပုဂံခရီးစဉ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် တလှုပ်လှုပ် ရင်ခုန်ပျော်မြူးစရာ။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်ကြီး မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပ သောကျောင်းတိုက်မှ ညချမ်းသည် လည်း ကျွန်တော့်အတွက် မမေ့ရက်စရာ။

မန္တလေးက ပါလာတဲ့ မီးရှူးမီးပန်းတိုင်တွေကို ကျောင်းတိုက်ကြီးရှေ့ဘုရားရင်ပြင်မှ လွှတ် တင်ကြတော့ သူတစ်ယောက်တည်း မနိုင်လို့ သူ့ကို ကူပြီး ကျွန်တော်ကပါ လွှတ်ကြသည် ။

ရွှီ ... ဖောင်း ... ဟု မီးကျည်များ တက်သွားပြီး ဖွားခနဲ မီးရောင်စုံဖြာထွက်စဉ် အားပါးတရ ရယ်မောရင်း တအံ့တဩ မော့ကြည့်နေသော သူ့မျက်နှာလေးမှာ စိမ်းလိုက်၊ ဝါလိုက်၊ ရွှေလိုက် ...။

အခု ဒီနေ့ည မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းတိုက်မှ ပြ

နံကူး လာပြီး ဗူးဘုရားမှာ ညအိပ်ကြတော့ ကျွန်တော်လည်း မြစ်ကမ်းရ
င်ပြင်မှာ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့၊ သီချင်းအကြောင်းတွေ ပြောကြရင်း မျော
ပါကာ အနားမှာ သူကလေး မပြန်သေးဘဲ ရှိနေတာ သတိမထားမိ။

အခုလို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ပြောမိတုန်း ဝဋ်လည်စွာ လူမိခံရ
တော့ ကိုယ်ချင်းမစာ နိုင်ဘဲ ဣန္ဒြေပျက်နေမိသည် ။ သူကလည်း ဒါကို
အမိဖမ်းနေတာ နေမှာ ပေါ့။

ကွယ် ... မင်းက ငိုက်နေတာတောင် လှနေသူလေးပါ။

တို့ က စကားပြော အရှိန်လွန်ပြီး အမူအရာ ထလုပ်မိတာက လူပေါ
လူကြောင်တစ်ယောက်လို ပါပဲ။ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါနော်။ ရှက်စရာ။

မတတ်နိုင်တော့။

ကျွန်တော် ကျုံ့သွားပါပြီ။ အပေါင်းအသင်းတွေ အကွက်တွေ့သွားသ
ည် ။ အားမနာတမ်း စကြသည် ။ ကျွန်တော် ခုံမှာ ထိုင်ရင်း ငြိမ်သွားသ
ည် ။ သူက ခေါင်းလေးငုံပြီး မသိမသာထပြန်သွား ၏။ လဝန်းက ပြုံးပြုံး
ကြီး ငုံ့ကြည့်နေသည် ။

ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောမိတော့ ...။

‘မင်းဟာက သက်သက်မဲ့ လုပ်ကြံထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးပါကွာ။ လု
ပ်မနေပါနဲ့ ။ ထိုးဇာတ် ကြီးပါ’ဟု နားထောင်သူတိုင်းက ပြောကြပါ၏။

တကယ်တော့ ဤဇာတ်လမ်းကို အရင်ကတော့ အကြောင်းသိ

ရင်းနှီးသူများကိုသာ တိုးတိုး တိတ်တိတ် ပြောပြဖြစ်ပါ၏။ အခုအချိန်မှ
သာ အားလုံးကို ပြောရခြင်းဖြစ်တော့ ဝတ္ထုဖြစ်မှာ ပါဟု ဆိုကြပေဦးမ
ည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ်လောက် ပုဂံဘုရားဖူးအပြန်မှာ ကတည်းက ‘သူ့’ကို မ
တွေ့ရတော့ပါ။ ပုဂံက အပြန် ပုပ္ဖားလှည့်ဝင်တော့ ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်
စောင်းတန်းအတိုင်း သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း မျက်မှန် လေး နှစ်ယောက်တ
ည်း တက်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်တက်သွားချင်တာပေါ့။ ဒါ
ပေမဲ့ ဘာလို့ မှန်းမသိ ကြောက်ရွံ့နေသည် ။ ဘာသာရေးအတွက်
လာကြသော ဘုရားဖူးအဖွဲ့မို့ လောကီကိစ္စ တွေ ကိုယ့်အတွက် ရှုပ်ထွေး
မှာ စိုးတာလည်း ပါမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ‘အဲဒီတုန်းက
ကောင်မလေးနောက် မင်း လိုက်ချင်မှန်း သိတယ်။ တို့ ကသာ
လိုက်သွားဆိုပြီး ဝိုင်းတွန်းပေးလိုက် ရင် ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ တို့ ကလည်း သ
က်သက်မဲ့ညစ်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာကွ’ဟု နောက်မှ ဟား
တိုက်ရယ်မောရင်း ပြောပြသည် ။

ထားပါတော့လေ။ ပြီးပြီပဲ။

ဒီလိုနှင့် ပုဂံအပြန်ခရီးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်
နေကြကြောင်း ရင်ထဲက သိသွားကြသော်လည်း ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားစီ
နှင့် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ နေခဲ့ကြတာ သူလည်း သိသည် ။ ကိုယ်လည်း သိသည်
။

ဒီဟန်ကိုယ့်ဖို့ က မန္တလေးပြန်ရောက်၊ မျက်မှန်လေးတို့ အိမ်က ကား
နှင့်လာကြို၊ သူကလေး တက်လိုက်သွား၊ ကားလေးအထွက် နောက်ပြန်
လှည့်ကြည့် နှုတ်ဆက်ရုံနှင့် ပြီးခဲ့ပါသည် ။ ဒီအထဲက မထူးဆန်းပါချေ။

‘ထိုးဇာတ်ကြီးပါကွာ’ဟု ထောမနာပြုလောက်သည့် ဇာတ်ကွက်က

ဤသို့ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ဒေါင်းရိုးရပ်နေအိမ်မှ မြောက်ပြင်ထားဝယ်ရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့၏။ ၁၉၉၅ ...။

ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့လာသော အိမ်နှင့်ကပ်လျက်က အမှတ်(၁) ကျောင်းမှာ အတူနေခဲ့ဖူး သည့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေသည် ။ သူက ဆယ်တန်း မအောင်။ သို့သော် ကိုယ်ပိုင်ပန်းထိမ်ဖိုလေး ထောင်ထားပြီး ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီးဖြင့် အလုပ်အကိုင် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ မိဘ ကို မှီခိုသလိုလို ...။ စိတ်ကူးဉာဏ်အကြီးကြီးဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသယောင်ယောင်။ ဘာမှ မဟုတ်သေး။ အိမ်ချင်းကပ်လျက် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက လူပျိုလူလွတ်ချည်းမို့ သွားအတူ၊ လာအတူ။

မကြာပါချေ။ တစ်နှစ်နီးပါးခန့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တတွဲတွဲဖြစ်ကာ သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း မထိမ်မချန်သိကြစဉ်မှာ မကြာမီသူ အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်။ အမျိုးသမီးက တောင်ကြီးသူဟု ဆို၏။ ဒီနှစ် နွေမှာ နှစ်ဖက်စေ့စပ်ပြီး လက်ထပ်ကြတော့မည်ဆိုသည် ။ ဧပြီလဆန်း လျှင်ပင် သူ့အမျိုးသမီး တောင်ကြီးက လာမည်။ တောင်ကြီးရှိ သူ့အစ်မဆီ သူငယ်ချင်းက သွားသွား နေစဉ် တွေ့ခဲ့ကြတာ ဆို၏။

ဇာတ်လမ်းက ထူးဆန်းသော်လည်း မကွေ့မဝိုက်။ ရိုးရှင်းလှပါသည် ။ တွေးမိကြသည့် အတိုင်းပါပဲ။

ထိုနှစ် ဧပြီလဆန်းမှာ တောင်ကြီးက ဆင်းလာသည့် ကောင်မလေးက ကျွန်တော့် ‘သူ’ ပဲပေါ့။

ဪ ... တိုက်ဆိုင်လွန်းပြန်တော့ မတုန်လှုပ်မိပြန်ချေ။ တကယ်တမ်းဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ က ခရီးတစ်ခုမှာ ကြုံကြုံရုံ၊ စိတ်ကစားမိကြရုံပဲ မဟုတ်ပါလား။

သူငယ်ချင်းက မိတ်ဆက်အပေးမှာ ထူးထူးခြားခြား ရှိန်းဖိန်း ထူပူမျှ ကံနာပျက်သွားတာမျိုး လည်း မရှိလိုက်ဟု ထင်သည်။ သို့မဟုတ် အသက်အရွယ်အရ နှစ်ဦးစလုံးက သတိကြီးစွာ ထားလိုက် လို့ ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ကိစ္စမရှိ။ နောက်တော့ မေ့သွားကြမှာ ပါပဲလေ။

မေ့ဖို့ ကြိုးစားရန်က နှစ်ဦးနှစ်ဖက်တာဝန်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထားသည့်အကြည့်၊ အသိ တွေဖြင့် သတိပေးကြပြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ပြီးပါပြီ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်တွေ့ပြီမို့ ဆက်လျှောက်ပါလေ။

သို့သော် မည်သို့ပင် မေ့ပျောက်ရန် ကြိုးစားပါစေ။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေက အသိကု ပြန်နှိုးဆွ ပြန်ချေ၏။ ထိုနေ့က သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ ဖြစ်ချေသည်။ သူနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ဆုံတွေ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

စေ့စပ်ထားပြီးသော ဇနီးလောင်းကို မန္တလေး ရေသဘင်တွေ လိုက်ပြတော့ သူငယ်ချင်းက မဆီမဆိုင် ကျွန်တော့်ကို အဖော်ခေါ်သည်။ ။ ‘ဟာကွာ ... မင်းတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားကြပါ’ ဟု ဆိုသော်လည်း မဟုတ်။ တတွဲတွဲသွားလာနေကျမို့ အားတို့အားနာခေါ်ပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ အတူသွားချင်၍ ခေါ်ပုံက သိသာနေတော့မငြင်းသာ။ ထို့ကြောင့် သုံးယောက်သား မြောက်ကျုံးလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်ကာ အနောက်ကျုံးလမ်းပေါ်က မဏ္ဍပ်တွေဆီအထိ ခြေဦး လှည့်မိသည်။ ။ သူလေးကတော့ သူငယ်ချင်းလက်မောင်း တွဲလဲခိုစီးပြီး ပျော်လို့ ။ ကျွန်တော်ကတော့ အားလုံးပေါ် မေ့ပျောက်ထားပြီးမို့ သူ့ကို

ညီမလေးလို၊ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခံစားနိုင်သွားပါပြီ။

အာဠာဝီ စီလမ်းက မြို့နယ်မဏ္ဍပ်ရောက်တော့ လူတွေ ပိတ်ကျပ်နေလို့ နှစ်ယောက်သား သူကလေးကို နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတော့လည်း ညစ်ထေးစိတ် စိုးစဉ်းမျှ မပေါ်ခဲ့တာ ဝန်ခံလိုပါသည် ။ ဤသို့ဖြင့် ၂၅ လမ်း ဆက်သွယ်ရေးမဏ္ဍပ်ကို ကြည့်အပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၂ နာရီကျော်ပြီပေါ့။

ထို့ကြောင့် လှည့်ပြီး ပြန်ကြသည် ။ လမ်းတစ်လျှောက် မဏ္ဍပ်တွေမှာ စောစောကလောက် တော့ မစည်ကားတော့။ တချို့မဏ္ဍပ်က အတက်မနေ့အတွက် ကြိုတင်အားယူပြီး စောစောသိမ်းကြတာလည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ လည်း တော်တော်လေး လမ်းလျှောက်လိုက်ကြရတော့ မြောက်ကျုံးထောင့် အရောက် မဏ္ဍပ်တွေ ဖြတ်အသွားမှာ ညောင်းသလိုလို ဖြစ်လာသည် ။ လေးတွဲလာကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာလိုက်ကြတာ ထားဝယ်ဓမ္မာရုံကြီးနားအရောက် ကြိရည် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တွေ့တော့ သုံးယောက်သား မတိုင်ပင်ရဘဲ အနားက ကျုံးဘေး သံစကလွတ် အုတ်ခုံပေါ်ပစ်ခတ်ထိုင်မိတော့သည် ။ သူကလေးက အလယ်မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းဘက်ကပ် ထိုင်သည် ။ ကျွန်တော်က ခပ်ခွာခွာ။

ကြိရည် သုံးခွက်မှာ နေဆဲ ဟို ... အရှေ့ဘက် ကျုံးထောင့်ဆီမှ အနောက်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ လာသော အသံချဲ့စက်က တန်းလန်းဖြစ်လာကာ ကျွန်တော်တို့ ဆီ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်လာသည် ။

သီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရတော့ အသက်ရှူရပ်မတတ် ခံစားမိကာ ‘ဪ ... ဖြစ်ရပလေ’ ဟု သာ မြည်တမ်းလိုက်ချင်ပါဘိတော့သည် ။

အရှေ့ကျုံးထောင့်နှင့် ထားဝယ်ဓမ္မာရုံ အဝေးကြီးပေပဲ။ သို့သော် တိတိဆိတ်နေသော သန်း ခေါင်ကျော် နာရီပြန်တစ်ချက်ကျော် နှစ်ချက်တီးအချိန်မို့ သီချင်းသံက အတိုင်းသား ကြားနေရသည် ။ ပြီးတော့ အသံက တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည် ။

အရှေ့ဆီမျှော်အကြည့်တွင် သီချင်းသံနှင့်အတူ မီးရောင်များက တဖြင့်ဖြင့်မြင့်မြင့်လာနေ၏။ သူငယ်ချင်းက ခါးဆန့်ကြည့်ရင်း ‘မြို့မ ထင်တယ်နော်’ဟု ဆိုသည် ။ ‘ဒီသီချင်းကို သီဆိုနေမှ တော့ မြို့မပဲပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်’ဟု ပြောလိုက်ချင်ပါ၏။ သို့သော် နှုတ်ဖျားက ဘာသံမှ ထွက်မလာ ။ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာသော ရင်ကို အသက်မှန်မှန်ရှူခြင်းနှင့် ထိန်းကွပ်နေရသည် ။ သီချင်းသံက တဖြည်းဖြည်းနီးလာ၏။ ‘မြို့မက သင်္ကြန်မှာတီးမှုတ်လာတာဆိုတော့ သင်္ကြန်သီချင်းပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့’လို့ ခပ်လွယ်လွယ် ကောက်ချက်မချစေလို။

သင်္ကြန်သီချင်းတွေကို လေမှုတ်တူရိယာမြိုင်မြိုင်၊ စည်တိုသံသွက်သွက်ဖြင့် တစ်မဏ္ဍပ်ဝင် တစ်မဏ္ဍပ်ထွက် တစ်ညလုံး အားပါးတရ ဖျော်ဖြေခဲ့ရသော ငွေငန်းယာဉ်သည် သန်းခေါင်ကျော်လာ တော့ သင်္ကြန်သီချင်းများ ဖြင့် အီဆိမ့်နွမ်းနယ်နေပေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တွေလည်း ပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်း။ သင်္ကြန်ပျော် ဂျစ်ကားတွေလည်း အသံဝင်မောပန်းကာ အိမ်ပြန်။ မန္တလေး၏ လမ်းမကြီးများ ပေါ်ပွဲပြန် ခြေကျင်ပရိသတ်အနည်းအကျဉ်း၊ ဂျစ်ကားလေး တစ်စီးစ၊ နှစ်စီးစဖြင့် ရှင်းလင်းအေးချမ်းနေပြီ ဖြစ်၏။ မြို့မ ငွေငန်းယာဉ်သည် အသင်းတိုက်သို့ ရောက်ရာနေရာမှ လှည့်ပြန်ကြတော့ ရှင်းလင်းအေးချမ်းနေသော လမ်းမတစ်လျှောက် သင်္ကြန်သီချင်းတွေ မသီဆိုလို တော့ပြီ။ ထိုအခါ စန္ဒရားတစ်ပါးသွားဖြင့် တယောလေးနှင့် မှေးကာ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို သီ

ဆို တီးမှုတ်ကာ ကားတန်းရှည်ကြီးဖြင့် ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ပြန် လာလေ့ရှိပါသည်။ ဒီသီချင်း ဒီမြင်ကွင်းနှင့်က ထူးထူးခြားခြား လှလှပပမြင်ကွင်း။ ကြုံဖူး မြင်ဖူးသူတိုင်း မေ့မရနိုင်သော မြင်ကွင်း။

ဒီအစဉ်အလာကို ဟိုအရင် ဓားတန်းဦးသန့်တို့ ၊ ဆရာငြိမ်းတို့ ၊ ဦးရင်လေးတို့ ၊ ဦးဘဒင်တို့ ခေတ်ကတည်းက စတင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပေသည်။

နောက် ကိုဘစိန်တို့ ခေတ် ...

နောက် ကိုညွန့်ဝေတို့ ခေတ် ...

နောက် အဆိုတော် သန်းမြတ်စိုးခေတ် ...

နောက် ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးခေတ် ...

နောက် ထိပ်တင်ဆန်းတို့ ခေတ် ...

ငွေငန်းတစ်ကျော့တစ်ပြန်နားပြီး အခုလို ပြန်လည်မြူးကြွ ခွန်းဆိုသလာချိန် ...

အဆိုတော် ကိုလွင်ဦးတို့ ခေတ် ...

ဒီခေတ်ဒီအချိန်အထိ မြို့မက ဒီအစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။

အခုလည်း ...

အရှေ့ကျုံးထောင့်မှ ချို့ကွေ့လာသော၊ မြောက်ကျုံးလမ်းအတိုင်း အိမ်ပြန်လာသော မြို့မသည် ထိုသီချင်းကိုပင် စိတ်ပါလက်ပါတဖြင့်ငြိမ် သီဆိုလာပါပကော။

‘... နေ့ခင်းနဲ့ ညချမ်း လထွက်တွင် ... ချစ်ဖွဲ့တွေပြိုင်ပွဲ ပျော်ပွဲဆင်

...

အသည်းစိမ့်ယို လက်ရွေးစင် ချစ်ကြွေးစကားလုံးရွှင် ...

နေရောင်ကြီးဆိုတော့ ရှက်ကြောင် ရှက်ကြောင်ပင် ...

လမင်းရီဝေတော့မှ ချစ်တုံ့ပြောမိန့်ချင် ...

(မှောင်ခိုလို့ ရုတ်တရက်ဝင် အချစ်ကို အားပေးချင်)၂

တိမ်ခြူးဇာပြောက် ... နောက်နားဝယ် မြင်သားပေါ့ ... သို့သော်
အပြစ်မတင်

ဝင်းထိန် ... ကြည်လိုက်ပါ မြူတိမ်စင်

တို့ အဆွေ ... ငွေလရောင်လင်းတာ အမြဲမြင်ချင် ...’

ကျွန်တော်သည် မျက်စိကို မှိတ်ပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ထားမိသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဒီသီချင်းနှင့်မှ ဘာလို့ များ မြို့မကို တွေ့လိုက်ရတာလဲကွယ်။ တကယ်ဆို တူးပို့ တူးပို့ပဲ ကြားပါရစေလား။ သင်္ကြန် လေညှင်းလှလင်ပဲ ကြားပါရစေလား။ ညိုမြဲပဲ ကြားပါရစေလား။

အခုတော့ကွယ် ... ဘာတဲ့ ...

‘တိမ်ခြူးဇာပြောက် ... နောက်နားဝယ် မြင်သားပေါ့ ...

သို့သော် အပြစ်မတင် ... ဝင်းထိန် ... ကြည်လိုက်ပေါ့ မြူတိမ်စင်

တို့ အဆွေ ... ငွေလရောင်လင်းတာ အမြဲမြင်ချင် ...’တဲ့ လေ။

တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အတိတ်က မြူတိမ်တွေ ကင်းစင်နေချင်တယ်။ သူငယ်ချင်းအတွက် မင်းဟာ ငွေလရောင်လေးလို လင်းနေစေချင်တယ်။

အခုတော့လေ။

‘.....’

ရုတ်တရက် လက်မောင်းကို လှမ်းတို့လိုက်တဲ့ အတွေ့အထိကြောင့် အတွေးထဲက ရုတ်ခြည်း လန့်နိုးလာ၏။

‘ကြံရည်ခွက် ယူလိုက်ဦးလေ ...’

သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းတို့ ပြီး သတိပေးသည် ။ ကြံရည်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ဈေး သည် က ရပ်စောင့်နေရဟန် တူ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် လက်ထဲမှာ တော့ ကြံရည်ခွက်တွေ ကိုယ်စီ။

ဪ ... ပုဂံကနေ မြင်းခြံလမ်းဘက်က ပြန်တော့ တောင်သာတွင် ဆရာတော်၏ ဥပါသကာ တစ်ဦးက ကားတစ်စီးလုံး အချို့ရည်တိုက်သည် ။ ကားပေါ်လူကုန် အချို့ရည်တစ်ပုလင်းစီ လိုက်ဝေ တုန်းကလည်း ခွဲခွာရတော့မှာ နီးလာလို့ လွမ်းနာကျငေးရီဝေနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူက ပဲ အခုလို လက်မောင်းလှမ်းတို့ ပြီး အအေးပုလင်းပေးတာ မှတ်မိသွားပြန်သည် ။

အခုလည်း ဣန္ဒြေပျက်မှုကို ဖုံးမနိုင်ဖိမရဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို အိပ်ချင်နေပြီဟု ထင် နေသော သူငယ်ချင်းက ‘အိပ်ချင်နေပြီလား၊ ခဏစောင့်ပါဦးကွာ၊ မာလာ့ကို မြို့မ ပြကြရအောင်၊ တွေ့ရကြုံရခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမြင်ကွင်းမျိုး မာလာ မမြင်ဖူးဘူးနော်’ဟု လှမ်းပြောသည် ။

မြို့မအသင်းကားကြီးက နီးသထက် နီးလာသည် ။ ဒီနေရာမှာ လမ်းဘေးက သစ်ပင်ကြီးတွေ ရှိနေသောကြောင့် သစ်ကိုင်းနဲ့ ငန်းရပ်ကြီး မထိခိုက်မိအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထားမောင်းနေရ ၏။ သူက ဘာမှ မပြောဘဲ အသင်းကားကြီးဆီ မျှော်ကြည့်နေသည် ။ ပြီးတော့ လက်ထဲက ကြံရည်ခွက်လေး ငုံ့သောက်သည် ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြံရည်ခွက်ကို ဘေးက အုတ်ခုံပေါ်မှာ ပဲ ချထားလိုက်သည် ။ တစ်ငုံမှ မငုံရသေး။

ရှေ့ပြေးကား သုံးလေးစီးက မြို့မတံဆိပ်များကိုယ်စီနဲ့ ဖြတ်စပြုနေပြီ။
ပြီးတော့ ဗွီဒီယိုမှတ်တမ်းတင် ဂျစ်ကား။ အဲဒီနောက် လမ်းပြပိုင်းလော့
ကား။ အဲဒီ နောက်တော့ သင်္ကြန်မယ်လေးတွေ တင်လာသည့် အလှဆင်
ကား။

ပြီးမှ ငွေငန်းမြို့မ အလှပြယာဉ်ကြီး။ တောင်ပံကိုဖြန့်ကာ ရေလှိုင်း
တွေ ဂယက်ထအောင် အားယူနေတဲ့ ငွေငန်းရပ်ကြီးနှင့် အသင်းကားက
မီးရောင်စုံတွေ ထွန်းညှိထားသည် ။ ထို့ကြောင့် လရောင်ကျိုးကျဲဖြန့်
ထားသော လမ်းမကြီးမှာ လင်းထိန်သွားတော့၏။ ငွေငန်းမီးရောင်တွေ
ကျိုး ရေပြင်အထိ ရေသောက်ဆင်းကြပြန်သည် ။

ခပ်မှိုနံမှိုနံ ခိုးဆစ်သံနှင့်အတူ စန္ဒရားလက်သံက ပြေးလွှားကာ သီ
ချင်းကို ခပ်စိပ်စိပ်လေး ရက်သီပေးနေ၏။

‘... နေရောင် ... ဟပ်လင်းသော လမျက်နှာပြင် ...’

ကမ္ဘာကို ကျောပေးသတဲ့ ... ခေတ်နက္ခတ်အတတ်တွင် ...

မျှင်မျှင်သစ်ဆန်းစသုံးရက်လသွင် ... ကြာမျက်ခုံးလေးလို ဆွဲ တို့လို့
တင်

တစ်ကြိမ် ... လပြည့်ပြန်ပါလျှင် ...

လင်းတဲ့ မျက်နှာ အပြည့်ဘက်က တည့်ခွဲလို့ ကမ္ဘာသူတွေကိုမြင် ...

အဲဒီ ပုဏ္ဏမီ စန်းလောက်တော့ ထိမထင် ...

သနပ်ခါးပျစ်ထူမတို့ က ဘွားခနဲ ပြူကာ ပြူကာ

ယှဉ်ကျယ်စွာ လဟာပြင် ...’

ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာလေးကို ရဲရဲပဲ ကြည့်လိုက်မိတော့သည် ။

ငွေငန်းဆီက မီးရောင် များကြောင့် ‘မျှင်မျှင်သစ်ဆန်းစ သုံးရက်လ ကြာ မျက်ခုံးလေး’ပင် အထင်းသား မြင်လိုက်ရ၏။ သူကလည်း ‘သနပ်ခါးပျစ် ထူမတို့ က ...’ဟူသော စာသားမှာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြ သည် ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်မပြီးနိုင်မီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုပဲ လေးပ င်စွာ ချလိုက်ရတော့၏။ ကျွန်တော့် သက်ပြင်းချသံကိုတော့ သူ့ရင်ထဲထိ လှုပ်ခတ်သွားစေချင်၏။

အသင်းကားကြီးက ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တည့်တည့်ရောက်ပါမှ သစ်ကို င်းတွေ မလွတ်လေတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်လိမ့်ချင်း လှိမ့်နေသည် ။ သူငယ်ချင်းက ထိုင်ရာမှ ထပြီး သီချင်းဆိုနေသူ မြို့မ လွင်ဦးကို ထပြီး နှုတ်ဆက်နေသည် ။ ကိုလွင်ဦးက သီချင်းဆိုရင်း လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြသည် ။

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာလေးဆီ မသိမသာ ခိုးကြည့်မိသည် ။ ခေါင်း လေးမော့ပြီး အသက်ရှူ ဖို့ မေ့နေသူပမာ ... မြို့မကို သူကလေး ငေးရီကြည့်နေ၏။ ကိုတင်မောင်စိုး၏ တယောလက်သံက ခွဲနဲ့ထွက် လာ၏။

‘... အဆုံးမရှိ ... မသိနိုင်ပင် ... လှည့်ပတ်နေစဉ် ...

လလုံးက ကမ္ဘာကိုပင် ... နှစ်သိန်းလေးသောင်း ... မိုင်အကွာခန့်က လ၏ အလုံးဟာ ... အချင်းမိုင် နှစ်ထောင့်တစ်ရာခြောက်ဆယ် သင်္ချာတင် ...

ပြက္ခဒိန်တီထွင် လူ့သမိုင်းရာဇဝင် စသည် လနှင့်ပင် ...’

အသင်းကားကြီးက သစ်ကိုင်းတွေနှင့် လွတ်သွားတော့ အနောက်ဘက်ဆီ တငြိမ့်ငြိမ့် ထွက်ခွာသွားကာ ဝေး၍ ဝေး၍ သွားချေပြီ။

ထိုနေ့ကား မှတ်မှတ်ရရ တန်ခူးလပြည့်နေ့မို့ လမင်းကြီးကလည်း
မြို့မကို ငွဲကြည့်နေရင်း တစ်လောကလုံးကို လရည်ဆွတ်ဖျန်းပေးနေသ
ည်။

‘နေခင်းနဲ့ ညချမ်း လထွက်တွင် ... ချစ်ဖွဲ့တွေ ပြိုင်ပွဲပျော်ပွဲဆင် ...

အသည်း စိမ့်ယို လက်ရွေးစင် ... ချစ်ကြွေးစကားလုံးရွှင် ...’

အသံများက တဖြည်းဖြည်း ဝေးကာ ဝေးကာ မှီနီဖျော့သွားချေပြီ။
ပြီးတော့ ပျောက်ကွယ် ...။

.....

.....

.....

အတွေးအာရုံထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကာ ဝေးကာ မှီနီဖျော့သွား
၏။ ဒီအခါမှ ရှေ့တူရူရှိ သူ့ကို သတိထားမိတော့သည်။

သူက အနွေးထည် ကုတ်အင်္ကျီလေးကို ဆွဲစေ့လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်း
လေးကို မသိမသာ ဖိကိုက်လိုက်သေးသည်။ သက်ပြင်းနွေးနွေးလေး ချ
လိုက်တာကိုလည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက သိနေ၏။

‘ဒီလိုပါပဲလေ၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း ပြီးသွားကြတာပါပဲ’တဲ့။

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလို
က်မိ၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ဖျားမှ သည် မလိုလားအပ်သော စကားလုံးအချို့
ရုန်းကန်ထွက်သွားသည်။

‘ယူတုန်းက ယူခဲ့ပြီးတော့ ...’တဲ့ ။

ယူ ... တုန်း ... က ... ယူ ... ခဲ့ ... ပြီး ... တော့ ...။

ထိုစကားခုနစ်လုံးက ရင်ထဲက ညစ်ထုတ်လိုက်ရသော စကားလုံးတွေ ဖြစ်နေလေတော့ စကားလုံးအင်အား၏ အရှိန်က သူ့ရင်ကို ထိမှန်ပုံရသည် ။ ထိုအခါ ပြန်လှန်စကားတွေ အဆက် မပြတ်စီးသွန်တော့သည် ။ သို့သော် ခပ်တိုးတိုးရယ်ပါ။

‘ဪ ... ရှင်ရယ် ...၊ သူ့အစ်ကိုက အပြောကောင်း၊ အောင်သွယ်ကောင်းတော့လည်း အဟုတ်မှတ်တာပေါ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်းကော ဘာမှ မသိဘူးလား ...’တဲ့ ။

တကယ်တော့ သူတို့ လက်ထပ်အပြီး သူငယ်ချင်းပါ တောင်ကြီး လိုက်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ လည်း ဟေမာဇလရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းရွှေ့ရသည် ။ သူငယ်ချင်း မရှိတော့သည့်နောက် ထားဝယ်ရပ်က သူတို့ အိမ်နှင့်လည်း အဆက်ပြတ်သွားတော့ သူတို့ အကြောင်းတွေ ဘာမှ မသိ ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် မန္တလေး ကပ်ရသည် မရှိ။

ဒီကနေ့ ရန်ကုန်က ကိုမင်းထက်မောင်နှင့် ကိုဟန်ထက်မောင်တို့ နှစ်ယောက် ‘ယနေ့ခေတ်’ နှင့် ‘အင်တာဗျူး’ဂျာနယ်အတွက် စာမူကိစ္စ၊ ဖြန့်ချိရေးကိစ္စတွေအတွက် မန္တလေးရောက်လာကြစဉ် ဆုံကြ၊ စကားပြောကြဖို့ ၂၇ လမ်းက M.C Café မှာ မနက် ၈ နာရီ ချိန်းထားသည် ။ ရန်ကုန်သား များကို မှားပြီး မနက်စောစောချိန်းမိလေတော့ သူတို့ မလာသေးမီ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ အမှတ်မထင် ပိတောက်ပင်လေးအောက်က စားပွဲနံပါတ် ၂ မှာ သူ့ကို ဖြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့အားသင့်သွားပါသည် ။

အခုလို တတိယအကြိမ် တွေ့ခြင်းကလည်း စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်း

တစ်ခုလိုမို့ ဒီအကြောင်း ကို ပြောပြန်ရင်လည်း ဘယ်သူမှ ယုံမှာ မဟုတ်

။

ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်နှင့် ချိန်းထားသည့် ရန်ကုန်သားတွေ မလာမချင်း ကျွန်တော် သူနှင့် စကားတွေ အေးအေးဆေးဆေးပြောရတော့ သူ့ဇာတ်လမ်းက အခုလို ဖြစ်နေပြန်၏။

‘တောင်ကြီး ရောက်လို့ မကြာပါဘူး။ ရာသီဥတုအေးတာ အကြောင်းပြပြီး အရက်တွေ သောက်လာတယ်။ မကြိုက်ပေမယ့် အေးလွန်းချိန်မို့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် အလွန်အကျွံ သောက်လာတယ်လေ။ အိမ်မှာ အမေတို့၊ အဖေတို့ က ပန်းထိမ်ဖိုထောင်ထားပေမယ့် ဖြစ်ဖြစ်မြောက် မြောက် မလုပ်ဘူး။ အပေါင်းအသင်းကလည်း စုံလိုက်တာ။ တချို့ရက်မှာ ဆို အိမ်တောင် ပြန်အိပ် တာ မဟုတ်ဘူး ။ နောက် မိုင်းရှူးသွားမယ်ဆိုပြီး လိုက်သွားပြန်ရော။ အဲဒီကစပြီး ပျက်တော့တာ ပါပဲ။ သတင်းတွေ စကြားတော့ လူကြုံနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ပြန်မလာဘူးလေ’

ပြန်မလာလို့ သူကိုယ်တိုင် မိုင်းရှူးလိုက်ခေါ်ခဲ့သည် ဆို၏။ ဖြစ်ချင်တော့ မိုင်းရှူးမှာ သူငယ် ချင်းက ကျန်းမာရေး အတော်ချို့တဲ့ နေသည် ။ တောင်ကြီးပြန်ခေါ်ပြီး ဆေးကုပေးသည် ။ ကျန်းမာ လာပြန်တော့ မိုင်းရှူး ပြန်သွားသည် တဲ့ ။ သူ မတားနိုင်တော့။ မိုင်းရှူးမှာ သူ့နောက် အိမ်ထောင် ရှိနေပြီတဲ့ ။

‘အဖေနဲ့ အမေကလည်း သူ့အပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့တယ်။ ဒီကလည်း တာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ်။ တောင်ကြီးက သူ့အစ်မက ဒီက သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါတဲ့ ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ပြီးသွားပါပြီ။ သူ့လမ်းသူလျှောက် သွားတာပဲ မဟုတ်လား။ အခု သူ ထွက်သွားတာ နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။

ပြန် လည်း လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ပြန်လာစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ လက်ခံစရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေါ့လေ၊ ယူတုန်းက ယူခဲ့မိတာကိုး ...’တဲ့ ။

သူ့မျက်ဝန်းတစ်ခု နီရောင်သန်းလာ၏။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ရွှန်းလက်လာသည် ။ အနား က တစ်ရှူးပေပါလေး ယူပြီး နှာခေါင်းထိပ် ဖိကပ်သည် ။ ပြီးတော့ နာရီလေးကို လက်မောင်းမ၊ ကြည့်၏။

‘ဘယ်သွားစရာရှိလဲ’ဟူသော ကျွန်တော့်အမေးကို ...

‘ဒီက ပင်းတယကနေ လာတာ။ ပက်ဂေ့ရှ်တိုးအဖွဲ့နဲ့ လိုက်လာတာ။ အခု ဒီက တိုးရစ်ဇင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်နေတာလေ။ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ သူနဲ့ က ကလေးလည်း မရခဲ့တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါအလုပ်လုပ်လို့ ရနေပြီပေါ့။ အခု ဧည့်သည် တွေက မြမန္တလာမှာ တည်းနေကြတာ။ အချိန်ရတုန်း ဒီမှာ မုန့်လာစားတာ။ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်ဖြစ်တော့ ... ရေးတဲ့ ဆောင်းပါးတွေ အမြဲဖတ်ဖြစ်တယ်။ ဝတ္ထုတွေ မတွေ့တော့ဘူးနော်။ ဘာလဲ ဆောင်းပါးတွေက မန္တလေးလွမ်းကြောင်းတွေ အမြဲပါနေတော့ မန္တလေးပဲ လွမ်းနေတော့မှာလား။ တခြားလွမ်းစရာ မရှာ တော့ဘူးလား’ဟု ပြန်မေးသည် ။

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ ခေါင်းငုံ့ပြီးပဲ ရယ်နေမိသည် ။ စားပွဲထိုးလေး လာပေးသည့် ပြန်အမ်းပိုက်ဆံနှင့် ဘီလ်ကို စလင်းဘက်အိတ်ကလေး ဖွင့်ထည့်သည် ။ ပွင့်သွားသည့် အိတ်ကလေး ဆီ လှမ်းကြည့်မိလိုက်တော့ ကျွန်တော့် အံ့အားသင့်မှုရော၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုရောကြောင့် ကြောင်အမ်း ကာ သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည် ။ အိတ်ထဲက တိပ်ခွေလေးတစ်ခွေကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။

ကာဗာကတ်အဝါလေးနှင့် ‘တစ်ချစ်တည်းချစ်’တိပ်ခွေလေး ဖြစ်နေ

သည်။ သူက အိတ်က လေးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ရှက်ပြီးလေးပြီးကာ ...

‘ဪ ... ခရီးထွက်ရသူဆိုတော့ လမ်းမှာ ပျင်းရင် နားထောင်ဖို့ ပါ။
ပြီးတော့ ဟိုလေ ... ပုဂံရောက်ရင် ဧရာဟိုတယ်မှာ တည်းဖြစ်တယ်’

သူက စကားကို ဖြည်းဖြည်းသိသော ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာရယ် မဟုတ်သောအကြည့်က သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖြစ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းနီအောက်မှာ နှုတ်ခမ်းအရေပြား လေးတချို့ ခြောက်နေ၏။ ထိုနှုတ်ခမ်းလေးမှ ပဲ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး စကားလုံးတချို့ မသဲမကွဲ ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တင်းကျပ်လာသည်။

‘ဧရာဟိုတယ်က ဗူးဘုရားနဲ့ နီးတယ်လေ။ ညဆိုရင် ဗူးဘုရားရင်ပြင်မှာ သွားထိုင်ပြီး မြစ်ဘက်ငေးရင်း စာဆိုခံလလုံး အမြဲ နားထောင်ဖြစ်တယ်’တဲ့။

ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှ ခပ်လေးလေးထသည်။

‘ဒီလိုပါပဲလေ နောက်ဆုံးတော့ ပြီးသွားကြတာပါပဲ’လို့ ခပ်တိုးတိုးလေးရွတ်ဆိုပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော် နှုတ်ဆွံ့အကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဪ ... အသက်တွေက ကြီးကုန်ကြမင့်ပဲဟာ ...။

ထိုနေ့က တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်၊ နိုဝင်ဘာ ၂၂ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။
။ အဲဒီညမှာ ပဲ အနှစ်နှစ် အလလ သိမ်းထားခဲ့သော တိပ်ခွေလေးကို ပြန်

နားထောင် ဖြစ်၏။ သီချင်းသံလေး ခပ်တိုးတိုး လွင့်ဝဲ လာသည် ။

‘... မျှင်မျှင်သစ်ဆန်းစ သုံးရက်လသွင် ... ကြာမျက်ခုံးလေးလို ဆွဲ
တို့လို့ တင် ... တစ်ကြိမ် လပြည့်ပြန်ပါလျှင် ...’တဲ့ လေ။

အမှတ် ၁၂၈၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၀ ခုနှစ်၊
ဆူးငှက်
ရွှေအမြဲတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။
